

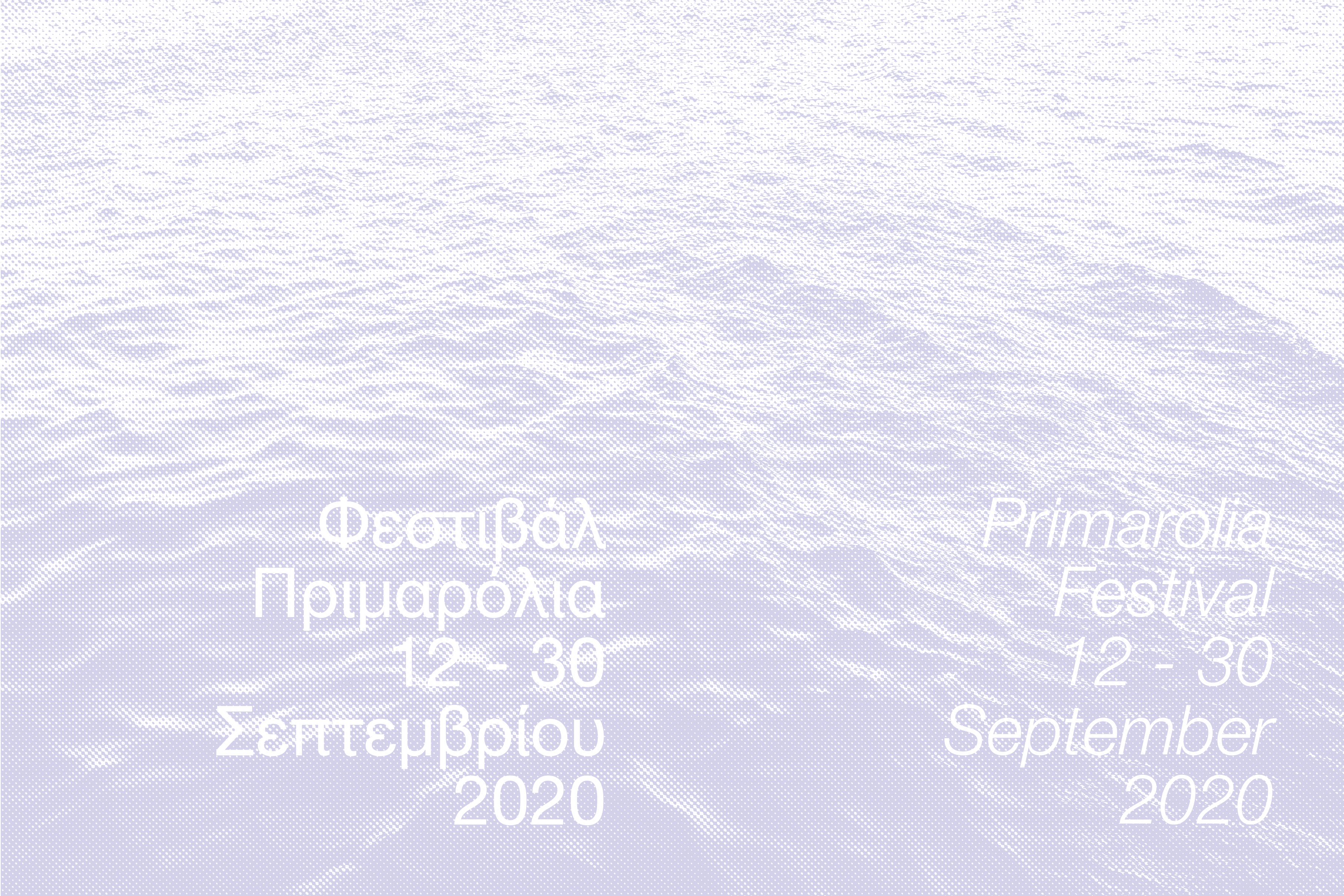
CONTEMPORARY ART EXHIBITION

ΕΚΘΕΣΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΝΟΣ
ΕΠΙΠΛΕΟΝΤΟΣ ΚΟΣΜΟΥ

*IMAGES OF A
FLOATING WORLD*

Φεστιβάλ
Πριμαρόλια
12 - 30
Σεπτεμβρίου
2020

*Primarolia
Festival
12 - 30
September
2020*

KINHTIKOTHTES

Αρμενίζουμε πια.

Το Πριμαρόλι έλυσε πέρυσι μ' ευχές και κατευόδιο. Με μάκινα για μηχανή κι η κουπαστή τζιβιέρες.

Φορτίο του πολύτιμο το είναι μας κι η ζέση μας.

Τι κι αν "το διπλωμένο είκοσι περιέργα φυσά", κατά πώς λέγαν οι παλιοί. Αντρεψε μεσοπέλαγα το σκαρί,

ιώδιο στη μύτη και στη γλώσσα αρμύρα,γραμμή ζωής το ίσαλο κι ο κάβος του κουβάρι.

Άδειο το στρίτσο κι η άγκυρα τατού μετανιωμένο.

Μία θάλασσα μνήμες, ένας ουρανός εικόνες κι ο λεβάντες δυνατός για κει, στην Εσπερία.

Όπου κι αν πιάσει, λιμάνι δικό μας, γνώριμο, περπατημένο.

Επι-πλέουμε.

Απάνω στην κουπαστή κάποιος λέει μια προφορική ιστορία για τη μαύρη σταφίδα, ανασκαλεύοντας τη συλλογική μνήμη των άλλων, στ' αμπάρια δυο ψάχνουν για έγγραφα και νότες στο σεντούκι κι άλλοι στην πλώρα μπροστά κοιτούν, εικόνες βλέπουν κι όραμα για την ταυτότητα του ταξιδιού αυτού του ατελεύτητου.

Κάποιος μασά σταφίδα μαύρη, δύο αιώνες τώρα.

Για τη ρότα δε μιλεί κανείς.

Χαραγμένη στην ψυχή μας είναι.

Καλοτάξιδο και φέτος το σκαρί.

Σωτήρης Μπόλης

MOBILITIES

We have set sail once more.

The Primaroli ship weighed anchor last year blessed with good wishes for Godspeed. Its engine is a makina¹, its taffrail made of tzivieres².

Its precious cargo, nothing less than our being, and our eagerness.

So what if the winds of 2020 blew us whichever way?

The ship weathered the storms, with an iodine scent and the taste of salt lingering.

The waterline became a lifeline—its ropes a tangle.

Its chain locker now empty and the anchor, a much-regretted tattoo.

A sea of memories, a sky of images and the strong eastern wind pushing towards Hesperia.

Wherever it docks, the port feels like it's ours; familiar; already explored.

Onwards we sail.

On deck someone narrates a story about the Corinthian currant, rekindling collective memories;

deep in the hold a pair rummages through a chest, looking for documents and music notes;

others at the front of the bow stand watch, seeing images and visions of this endless journey's identity.

Somebody else eats Corinthian currants, it's been two centuries already.

Nobody asks where to.

The route is inscribed in our souls.

May the winds favour our sails once again.

Sotiris Bolis

¹ makina: sorting machine for Corinthian currants

² tzivieres: trays for drying Corinthian currants

Η έκθεση σύγχρονης τέχνης «**Εικόνες ενός Επιπλέοντος Κόσμου**» πραγματοποιήθηκε στο Αίγιο, στο πλαίσιο του 2ου Φεστιβάλ Πριμαρόλια, από 12 έως 30 Σεπτεμβρίου 2020.

Ευγενική παραχώρηση κτιρίου: Θ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ - Γ. ΚΡΙΤΣΩΤΑΛΑΚΗΣ ΑΕΒΕ

Διοργάνωση: Πριμαρόλια ΑΜΚΕ, Δήμος Αιγιάλειας, ΔΗ.Κ.ΕΠ.Α.

Σύλληψη ιδέας φεστιβάλ και έκθεσης: Πριμαρόλια ΑΜΚΕ ©

Επιμέλεια έκθεσης: Νάνσυ Χαριτωνίδου

Μετάφραση και επιμέλεια κειμένων: Νάντια Γεωργίου

Καλλιτεχνική επιμέλεια καταλόγου: Νάνσυ Χαριτωνίδου, Βασίλης Ψαρράς

Σχεδιασμός καταλόγου: Δημήτρης Κωστόπουλος / voxpop design studio

Επίσημη ιστοσελίδα: www.primarolia.com

Επίσημα hashtags: #primaroliafestival2020 #primaroliaartists #imagesofafloatingworld

Αιγίδα και υποστήριξη:

Χρυσός χορηγός:

Υποστηρικτές για την υλοποίηση καλλιτεχνικού έργου:

Καλλιτεχνική – Ακαδημαϊκή αιγίδα:

The exhibition “*Images of a Floating World*” took place in Aigio, as part of the 2nd Primarolia Festival, 12 – 30 September 2020.

Exhibition space kindly provided by: Kanellopoulos – Kritsotalakis

Institutional Partners: Municipality of Aigialeia, DH.K.EPA., Primarolia NPCC

Concept - Copyright: Primarolia NPCC ©

Exhibition curator: Nansy Charitonidou

Translation and copy-editing: Nadia Georgiou

Catalogue editing: Nansy Charitonidou, Bill Psarras

Catalogue design: Dimitris Kostopoulos / voxpop design studio

Official website: www.primarolia.com

Official hashtags: #primaroliafestival2020 #primaroliaartists #imagesofafloatingworld

Supported by – Under the auspices:

Golden sponsorship:

Support:

Under the academic auspices:

Ευχαριστίες

Οι διοργανωτές της έκθεσης και του φεστιβάλ ευχαριστούν θερμά τα κάτωθι άτομα, υπουργεία, ακαδημαϊκά ιδρύματα και πολιτιστικούς οργανισμούς:

Δημήτριος Καλογερόπουλος – Δήμαρχος Αιγιαλείας

Μαρία Τσουκαλά – Πρόεδρος Διοικητικού Συμβουλίου ΔΗ.Κ.ΕΠ.Α.

Janis Jefferies – Επίτιμη Καθηγήτρια Εικ. Τεχνών, Goldsmiths, Πανεπιστήμιο του Λονδίνου

Ειρήνη Παπακωνσταντίνου – Επιμελήτρια, Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης

Ηλίας Χατζηχριστοδούλου – Διευθυντής Athens Digital Arts Festival (ADAF)

Θεόδωρος Κανελλόπουλος – Ιδιοκτήτης κτιρίου σταφιδαποθήκης

Νάντια Γεωργίου – Μεταφράστρια, Δρ. Πανεπιστημίου Surrey (Μ. Βρετανία)

Φώτης Τσουμπός – Σταφιδοπαραγωγός, Πρόεδρος Τ. Κ. Μυρόβρυσης Αιγιαλείας

Ρεγγίνα Αντωνοπούλου – Αρχιτέκτων ΕΜΠ

Μελίνα Σιδηροπούλου – Δημοσιογράφος

Ειδικές ευχαριστίες:

Σόφη Μουτάφη – Βοηθός εκθεσιακού χώρου

και τους προσκεκλημένους καλλιτέχνες (με αλφαβητική σειρά):

Susan Collins, Francesco Kiais, Κατερίνα Αθανασοπούλου, Θεόδωρος Ζαφειρόπουλος, Γιάννης Κρανιδιώτης, Βιργινία Μαστρογιαννάκη,

Βασίλης Μπαλάσκας, Λήδα Παυλή, Βασίλης Ψαρράς

Acknowledgements

Festival and Exhibition organizers would like to thank deeply the following people, governmental sectors, academic institutions and cultural platforms:

Dimitrios Kalogeropoulos – Mayor of Aigialeia

Maria Tsoukala – Head of DH.K.EPA.

Janis Jefferies – Emeritus Professor of Visual Arts, Goldsmiths University of London

Eirini Papakonstantinou – Curator, MOMus: Museum of Contemporary Art, Thessaloniki

Ilias Chatzichristodoulou – Founder of Athens Digital Arts Festival (ADAF)

Theodoros Kanellopoulos – Owner of the warehouse

Nadia Georgiou – Translator, Dr. in Translation studies, University of Surrey (UK)

Fotis Tsoubos – Currant producer, Chairman of the local council, Mirovrisi, Aigialeia

Regina Antonopoulou – Architect NTUA

Melina Sidiropoulou – Journalist

Special thanks:

Sofia Moutafi – Exhibition Assistant

The invited artists (in alphabetical order):

Susan Collins, Francesco Kiais, Katerina Athanasopoulou, Theodoros Zafeiropoulos, Yiannis Kranidiotis, Virginia Mastrogiannaki, Bill Balaskas,

Leda Pavli and Bill Psarras

“..κοιτάζω
το κρυστάλλινο φεγγάρι, το κόκκινο κλαδί
του αργού φθινοπώρου στο παράθυρό μου,
αγγίζω
πλάι στη φωτιά
την ατάραχη στάχτη
ή το ρυτιδωμένο σώμα του ξύλου,
κι όλα με φέρνουν σε σένα,
λες και ό,τι υπάρχει,
αρώματα, φως, μέταλλα,
είναι μικρά πλεύσιμα που ταξιδεύουν
προς τα νησιά σου που με περιμένουν.”

Πάμπλο Νερούδα

“..if I look
at the crystal moon, at the red branch
of the slow autumn at my window,
if I touch
near the fire
the impalpable ash
or the wrinkled body of the log,
everything carries me to you,
as if everything that exists,
aromas, light, metals,
were little boats
that sail
toward those isles of yours that wait for me.”

Pablo Neruda

Τόποι, σώματα, βιώματα, μνήμες

Στα τέλη Αυγούστου του 2017 και εν μέσω μιας έντονης επαγγελματικής υποχρέωσης που προϋπόθετε την φυσική μου παρουσία στο γραφείο μου στη Θεσσαλονίκη, αντιξώως βρέθηκα σε ένα διαφορετικό εργασιακό περιβάλλον. Σε ένα αλώνι μεσούσης της πυρετώδους διαδικασίας του τρύγου της σταφίδας, καθώς χρειάστηκε να αναπληρώσω την υπέρτατη συμβολή της μητέρας μου, που έλειπε λόγω θεμάτων υγείας. Κάπου εκεί, μεταξύ απλώματος¹ και ανάμεσα στις στράτες², χρειάστηκε να απαντήσω σε ένα σημαντικό τηλεφώνημα σχετικό με τη διεκπεραίωση μιας έκθεσης που είχα αναλάβει εκείνη την περίοδο. Κλείνοντας το τηλέφωνο έβγαλα μια φωτογραφία το γεμάτο με την απλωμένη σταφίδα αλώνι. «Από τις πιο σημαντικές εικαστικές εγκαταστάσεις για τις οποίες έχω δουλέψει», χαμογελώντας έγραψα, στέλνοντας τη φωτογραφία στη συνάδελφο. Λίγες μέρες αργότερα και κάτω από τον πεύκο της αυλής, γράφω για την καλλιτέχνη της οποίας την έκθεση προετοιμάζα, «Η Anna Mendieta πάλεψε να διερευνήσει τις δυνατότητες του σώματος προτείνοντας τη συμβολική επιστροφή στην μήτρα της γης, αναδεικνύοντας τις βαθιές πτυχές της πνευματικής αλλά και φυσικής σχέσης που έχει ο άνθρωπος με τη μητέρα γη.» Αυτή η σχέση του σώματος με τη γη, όπου το πρώτο κατά κάποια έννοια ενσωματώνεται στο δεύτερο, αποτελεί τη βασική προϋπόθεση στη διαδικασία κάθε ενασχόλησης με τη γη και τους καρπούς της, υπερβαίνει σχεδόν τα φυσικά όρια, ανάγεται σε πράξη ιερή και πνευματική, θέτοντας καίρια ερωτήματα σχετικά με τη συμβίωση του ανθρώπου με τη γη, την οργανική σχέση που αναδύεται μεταξύ των δύο μέσα από τη χειρωνακτική πράξη, ενώ ταυτόχρονα μας υπενθυμίζει το αρχέγονο της ζωής.

Ο τόπος, από την άλλη, υπερβαίνει και δεν περιορίζεται μόνο στη γεωγραφική και φυσική υπόσταση, αλλά αναφέρεται και σε μια πιο διευρυμένη και δυνατική έννοια. Ο τόπος έχει τη μαγική ιδιότητα να επαναφέρει στη μνήμη εμπειρίες και βιώματα, να ενεργοποιεί βαθύτερες ιστορίες και εικόνες, να μεταβάλλεται και να διαστρωματώνεται από τον ανθρώπινο παράγοντα μέσα από την επαφή και την ώσμωση, μέσα από τις συναναστροφές και τις μετακινήσεις, τις συγκλίσεις προσώπων και πραγμάτων του χτες και του σήμερα. Ο αποχωρισμός και η απώλεια από τον τόπο αναδεικνύει πιο έντονα τη στενή και ισχυρή σχέση του τόπου με την ταυτότητα και τον ψυχισμό, ενώ τα σημάδια και οι αναμνήσεις που αφήνει, μένουν ανθεκτικά και ανυπέρβλητα μέσα στο χρόνο.

Η τέχνη, όπως και ο τόπος, είναι μια συνθήκη συσσωρεύσεων και συσχετισμών, προϋποθέτει μια διαλεκτική ανάμεσα στην ατομική και τη συλλογική μνήμη, φέρει μια άκρως φορτισμένη σημειολογία, αναζωπυρώνοντας και προκαλώντας ταυτόχρονα συγκινήσεις και συναισθήματα. Αναλογιζόμενη τα έργα του Αιγίωτη ζωγράφου Πάνου Φειδάκη με τις αναπαραστάσεις των από τη σταφίδα μωβ αλωνιών στο Πετροβούνι της Αχαΐας, αντιλαμβάνομαι ότι συγκροτούν και αποκαλύπτουν πολυεπίπεδες αφηγήσεις. Ανακαλούν αγαπημένες αναμνήσεις από το δικό μου Πετροβούνι, εικόνες οικογενειακής θαλπωρής υπενδεδυμένες με γέλια, συζητήσεις, εξιστορήσεις, τραγούδια, αξέχαστα διαπεραστικές μυρωδιές. Παρόλο που η ανθρώπινη παρουσία σε αυτά τα έργα του Φειδάκη απουσιάζει, στην πραγματικότητα το ανθρώπινο ίχνος διαδραματίζει τον πρωταρχικό ρόλο. Σε αυτά τα σκηνικά είναι που υπονοούνται και αποτυπώνονται ηχηρά η παρουσία του ανθρώπου, ο μόχθος, η χειρωνακτική εργασία, η χαρά της δημιουργίας και το αίσθημα πλήρωσης για την ανταπόδοση της γης. Επιπροσθέτως, το βίωμα και η μνήμη καθρεφτίζονται πιστά σε τέτοιες εικόνες, είτε ζωγραφικές είτε πραγματικές. Η ‘εικαστική εγκατάσταση’ -στην οποία αναφέρθηκα προηγουμένως- εμπεριέχει μέσα της οργανικά όλα τα παραπάνω στοιχεία, τα οποία διατηρούν ταυτόχρονα με έναν ιδιαίτερο τρόπο την αυτονομία τους. Επιπλέον, αποτελεί αναπαράσταση μιας νοσταλγικής ανάκλησης του παρελθόντος, καλώντας μας παράλληλα να επαναπροσδιορίσουμε τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουμε τη σχέση μας με τη φύση, το χρόνο και τους ανθρώπους. Προπάντων όμως, αναπλάθει τοπικές, οικουμενικές και πανανθρώπινες αξίες, ενθαρρύνοντας μια διεισδυτική θεώρηση της ζωής μέσα στην σημερινή συνθήκη της αβεβαιότητας και της αστάθειας μιας κοινωνίας που είναι συνεχώς ρευστή.

Ας θυμηθούμε σε αυτό το σημείο έναν από τους πιο σημαντικούς εικαστικούς του 20ου αιώνα, τον Joseph Beuys όταν κήρυττε ότι «όλοι είμαστε καλλιτέχνες», ενώ «τα πάντα που κάνουμε είναι τέχνη», αφενός αντικρούοντας την καλλιτεχνική εξειδίκευση και αφετέρου εκτιμώντας ότι οι δράσεις μας δημιουργούν και συγκροτούν ένα «κοινωνικό γλυπτό», συντελώντας συνεχώς στη διαμόρφωση της κοινωνίας και του περιβάλλοντος. Αυτά τα έργα, συνεπώς, των ανθρώπων που καταπιάνονται με τη γη, είναι καταλύτες μια πολύ-αισθητηριακής διαδικασίας, ενώ αποτελούν ανυπέρβλητα έργα γνώσεων, υπενθυμίσεων και βιωμάτων μέσα στα οποία αποτυπώνονται οι βαθύτερες ιστορίες μας. Είναι έργα τέχνης που θα ζουν αιώνες.

Στον αγαπημένο μου μπαμπά Αποστόλη Παπακωνσταντίνου (1934-2019)

Ειρήνη Παπακωνσταντίνου

Ιστορικός της τέχνης-Μουσειολόγος / Επιμελήτρια MOMus – Πειραματικό Κέντρο Τεχνών

Places, bodies, experiences, memories

At the end of August 2017, and in the midst of an intense professional engagement which assumed my physical presence in my office in Thessaloniki, I found myself instead in a different working environment: a raisin vineyard among the feverish activities around harvesting, as it was necessary to replace my mother's unsurpassable contribution, since she was away for health reasons. Somewhere between laying out the raisins to sun-dry' and doing the rounds², I had to take an important phone call about finalising an exhibition I was in charge of at the time. After I hang up the phone, I took a photo of the drying terrace, brimming with the laid currants. “One of the most important visual installations I have ever worked on” I wrote, smiling, and sent the photo to my colleague. A few days later, under the pine tree in the yard, I’m writing about the artist whose exhibition I was preparing: “Anna Mendieta strove to explore the possibilities of the body by suggesting the symbolic return to the womb of the earth, by highlighting the deep aspects of the spiritual and natural relationship of humans with mother earth”. This relationship of the body with the earth, in which the first, in a way, is incorporated in the second, constitutes the necessary requirement in every process of dealing with the soil and its fruit. It almost surpasses any natural boundaries, it becomes a holy and spiritual act by posing pertinent questions regarding the human symbiosis with the earth, the organic relationship between the two that surfaces through manual labour, while at the same time, reminding us of life’s primordial essence.

Place, on the other hand, transcends and is not limited to its geographical and physical aspect but includes a more expanded concept of potentiality. Place has the magical ability to restore experiences and events in memory, to activate deeper stories and images, to be transformed and stratified by the human factor through contact and osmosis, through interactions and movements, the convergences of people and things of yesterday and of today. Parting and losing one’s place reveal even more starkly the close and powerful relationship between place, identity, and the psyche, while the markings and memories left remain resilient and insurmountable in time.

Art, like place, is a condition of accumulations and associations, as it presupposes a dialectic between individual and collective memory. Art carries a heavily charged semiology, which simultaneously reignites and causes emotions and feelings. Thinking about the work of the painter from Aigio, Panos Feidakis, and his reproductions of purple terraces full of drying raisins in Petrovouni in Achaia, I realise that they form and reveal multileveled narratives. They recall beloved memories of my own Petrovouni, images of family gatherings brimming with laughter, conversation, storytelling, singing, unforgettably strong aromas. Despite the lack of human presence in these works by Feidakis, in reality the human trace plays a fundamental part. It is in such settings that the presence of humans, their toil, their manual labour, the joy of creation and the feeling of fulfilment when the soil favours us with its bounty, are all implied and firmly manifest. In addition, experience and memory are faithfully reflected in such images, whether in painting or in reality. The ‘visual installation’—to which I referred earlier—organically incorporates within it these elements, which all maintain their autonomy in a special way. It also consists of the representation of a nostalgic recollection of the past, by inviting us to reconfigure the way in which we define our relationship to nature, time, and people. Above all else, this visual installation regenerates local, ecumenical, and universal values by encouraging a penetrating viewing of life through today's circumstances of the uncertainty and instability of a liquid society.

Let us remember at this point one of the most important visual artists of the 20th century, Joseph Beuys, who proclaimed that “we are all artists”, while “everything we do is art”. By saying that, he was, on the one hand, challenging artistic specialisation while, on the other, he appreciated how our actions create and form a “social sculpture” by constantly contributing to the transformation of the society and the environment. These works, therefore, of people working the earth catalyse a multi-sensory process, while constituting unsurpassable collages of knowledge, reminders, and experiences in which our deeper stories are inscribed. They are works of art which will survive for centuries to come.

To my beloved father Apostolis Papakonstantinou (1934-2019)

Eirini Papakonstantinou

Museologist / Curator MOMus Thessaloniki

^[1] Translator's note: In Greece, currants have been traditionally laid to dry on wooden-framed drying trays covered with an iron mesh where the fruit dried

^[2] Translator's note: Each round includes harvesting the raisins and carrying them from the vineyard to the sun-drying terraces, which, in Greece, may be farther away and not necessarily between the rows of vines

^[1] η τοποθέτηση της σταφίδας στο πανί μετά το μάζεμα της από το αμπέλι

^[2] κάθε γύρος που περιλαμβάνει το μάζεμα της σταφίδας και τη μεταφορά των κοφινιών από το αμπέλι στα αλώνια

Καλό κατευόδιο

Αναφέρθηκα στο έργο του Μορίς Μπλανσό στην εισαγωγή του καταλόγου για το Φεστιβάλ Πριμαρόλια στο Αίγιο το 2019. Είχε σημασία ότι όσοι κατάφεραν να συμμετάσχουν συγκεντρώθηκαν σε ένα ιδιαίτερο μέρος. Αν και δεν κατάφερα να παρευρεθώ, ήμουν συνδεδεμένη, προσωρινά αγκυροβολημένη στον ίδιο χώρο για να απολαύσω τα έργα των καλλιτεχνών.

Το 2020 το λιμάνι έχει αλλάξει. Από το ‘Ελα στον κήπο μου (2019) οι προσκεκλημένοι καλλιτέχνες έχουν κληθεί να αναλογιστούν το θέμα Εικόνες ενός Επιπλέοντος Κόσμου. Το νερό είναι μια επιφάνεια που ευνοεί την κίνηση αλλά και μια αναπόληση ταξιδιών που άλλοτε είναι δύσκολα κι άλλοτε εύκολα. Με εμπορικούς όρους, το νερό ανοίγεται σαν μια φυσική διαδρομή για δόλιες συναλλαγές ή καταφανή κατανάλωση μαύρης σταφίδας.

Βρισκόμαστε στα 1882. Με βρίσκει ο ρυθμικός τόνος των ηχηρών λέξεων του Τζέιμς Τζόις. Ο Τζόις έγραψε τον Οδυσσέα (Ulysses) σαν παραλληλισμό της Οδύσσειας του Ομήρου. ‘Ulysses’ είναι η λατινική ονομασία του Οδυσσέα. Ο παραλληλισμός μεταξύ του Τζόις και του Ομήρου δεν είναι ιδιαίτερα έντονος. Ο ήρωας του Τζόις, Λέοπολντ Μπλουμ, είναι ο Οδυσσέας, ο οποίος περνάει μία μέρα, τις 16 Ιουνίου 1904, περιπλανώμενος στους δρόμους του Δουβλίνου. Η Μόλι Μπλουμ είναι η Πηνελόπη και ο Στίβεν Ντένταλος είναι ο Τηλέμαχος (Desbois, 2016). Πέρα απ’ αυτό όμως, και τα δύο έργα πρέπει να διαβαστούν δυνατά για να αποτυπωθεί η παραστατική χροιά της φωνής ώστε να αποδοθούν τα μεγάλα αποσπάσματα των κειμένων. Τα κείμενα αυτά οφείλουν να αναγνωστούν πάνω σε πλοίο, ώστε να βιώσουμε τους ωκεανούς και τον κόσμο όπου νοσταλγούμε να κατοικήσουμε. Έτσι θα μιμηθούμε τη ρυθμική ρευστότητα του νερού και τη συνεχή κίνηση της παλίρροιας. Κι έπειτα θα ξεκουραστούμε στην ακτή.

Το ταξίδι της επιστροφής του Οδυσσέα στην Ιθάκη μετά από τον Τρωικό πόλεμο διαρκεί δέκα χρόνια, όχι μία μέρα. Υπάρχουν πολλοί χάρτες στον Ίντερνετ που δείχνουν τη διαδρομή που ακολούθησε ο Οδυσσέας, όπως υπάρχουν και χάρτες που αποτυπώνουν το Δουβλίνο του Τζόις (Davis, 2017). Κατά τη διάρκεια του κορονοϊού, μας έχει απομείνει ως ταξιδιώτες μόνο να μεγεθύνουμε πάνω στους χάρτες των κόσμων τους και να φαντασιωνόμαστε ότι φτάνουμε κάπου διαδικτυακά, σε κάποια φανταστική ονειροπόληση. Η χαρτογραφική οπτική έχει εξαφανιστεί για την ώρα. Οι χάρτες μοιάζουν με μυθοπλασία, φευγαλέες διερευνήσεις σε πόλεις και μέρη όπου πιθανώς να έπιασε λιμάνι ο Οδυσσέας, μέρη που θα θέλαμε κι εμείς να επισκεφτούμε. Για τον Γι-Φου Τουάν (1976) η λογοτεχνία, είτε ο Τζόις είτε ο Όμηρος, διευρύνει το χώρο, μετατρέπει τον τρόπο και τα χαρακτηριστικά του πώς αντιλαμβανόμαστε το χώρο που μας προμηθεύουν οι γεωγράφοι σε νέα, διεπιστημονικά καλλιτεχνικά οράματα.

Ο Οδυσσέας του Τζέιμς Τζόις αποτελεί έξοχο παράδειγμα παραγωγής ενός γεωγραφικού χώρου μέσω της λογοτεχνίας. Μας προσφέρει, ως αναγνώστες, μια πανοραμική θέα αλλά και ταυτόχρονα έναν περίπατο στους δρόμους. Η Οδύσσεια μας σπρώχνει μέσα στα υγρά στοιχεία της θάλασσας και των καταιγίδων. Όπως και να ‘χει, όπως αναφέρει η επιμελήτρια, διακρίνουμε έναν «διαρκή αγώνα επαναπατριsmού».

Από τις ιστορίες των εννέα καλλιτεχνών από την Ελλάδα, το Ηνωμένο Βασίλειο και την Ιταλία, το ακόλουθο ανέκδοτο με άγγιξε πάνω απ’ όλα: «Φαντάσου ότι ο παππούς του Francesco Kiais έκανε μαθήματα αγγλικών με τον Τζέιμς Τζόις στην περιοχή της Τεργέστης/Βενετίας—μια περιοχή με την οποία τα πλοία Πριμαρόλια από το Αίγιο και την Πάτρα είχαν οικονομικές συναλλαγές λόγω της μαύρης σταφίδας Βοστίτσα³.

Μας συνδέουν ιστορίες, ανέκδοτα, μια φράση που κρυφακούσαμε. Καθετί προσφέρει μια εκδοχή που δείχνει πώς οι καλλιτέχνες εμπνέονται από τη θεματική «Εικόνες ενός Επιπλέοντος Κόσμου».

Καλό ταξίδι και καλές προσθαλασσώσεις.

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Τζάνις Τζέφρις

Εικαστικός, επιμελήτρια, συγγραφέας, Επίτιμη Καθηγήτρια Εικαστικών Τεχνών του Goldsmiths, Πανεπιστήμιο του Λονδίνου

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Travel well on landing

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

I quoted Maurice Blanchot in the catalogue introduction for the Primarolia Festival in Aigio, 2019. It was significant that those able to participate were gathered together in a special place. Although not able to be present in person I was attached, temporarily, grounded in the same space to celebrate the artists’ works.

In 2020, the ground has shifted. From Into my Garden Come (2019) invited artists are asked to reflect upon Images of a Floating World. Water is both a surface for movement and an evocation of journeys that can be rough or smooth but in commercial terms, a physical route for treacherous trade or conspicuous consumption of black currants.

It is 1882. The rhythmical tones of James Joyce’s ear-voicing words catch me. Joyce had intended Ulysses to parallel Homer’s Odyssey ‘Ulysses,’ the Latin form of ‘Odysseus’. The parallel between Joyce and Homer’s was only roughly drawn. Leopold Bloom, is Odysseus, and would spend just one day of 16 June 1904, wandering about the streets of Dublin; Molly Bloom is Penelope; and Stephen Dedalus his Telemachus (Desbois, 2016). More than this, both have to be read aloud to conjure the voice in performative mode to hold together long passages of writing. Read on a ship, engage with the oceans and the world we long to inhabit. Be reflective of the rhythmic fluidity of water and the incessant swelling and receding of the tides. Then rest upon the shore.

Odysseus’ journey back home to Ithaca after the Trojan War takes him ten years, not one day. There are so many maps of Odysseus’ journey available on the Internet, like there are of Joyce’s Dublin (Davis, 2017). During Covid-19 as travellers, we are left only with zooming in on their worlds, fantasies of arrival elsewhere by screen time, in an imaginary reverie. Cartographic viewpoints are obliterated, for now. The maps are more like a fiction, a furtive search for cities and places where Odysseus might have landed, that we too would love to visit. For Yi-Fu Tuan (1976), literature, whether Joyce or Homer, widens the space, pushes the forms and characteristics of how we think about space produced by geographers into new, interdisciplinary artistic visions.

Ulysses is a wonderful example of the production of a geographic space through fiction. It gives us, as readers, both a panoramic view and a pedestrian walk. The Odyssey propels us is into liquid elements of sea and storms. Either way, as the curator, puts it; there is “an enduring repatriation encounter.”

Of the nine artists from Greece, UK and Italy, it was this anecdote that struck me most, “Imagine that Francesco Kiais’ grandfather had English lessons from James Joyce at the Trieste/Venice area - an area that Primarolia ships from Aigio and Patras had economic transactions due to Vostizza currant.” ^{**4**}

We are linked by stories, anecdotes, an aside; each allow a communication into how an artist might be inspired by the theme ‘images of a floating world.’

Travel well on landing.

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

Ημερολόγιο του Τζέιμς Τζόις

^[1] Ηλεκτρονική συνομιλία με τον Βασίλη Ψαρά (02/07/2020)

^[2] Bill Psarras email to author (02/07/2020)

Εικόνες ενός Επιπλέοντος Κόσμου

Τα πρώτα Πριμαρόλια του 2019 πότισαν έναν κήπο και φύτεψαν έναν σπόρο. Ο σπόρος αυτός μεγάλωσε και θέριεψε, χαρίζοντας στο πρώτο πριμαρόλι του 2020 το μεγάλο του καρπερό ταξίδι. Ούριοι άνεμοι το έστειλαν στα πρώτα του ταξίδια στη θάλασσα όπου άνοιξε πορεία προς νέους ορίζοντες, να παλέψει, να αντρωθεί, να ανακαλύψει, να επιστρέψει. Να ολοκληρώσει το πιο σημαντικό, πρώτο του ταξίδι και να συνεχίσει.

Το ταξίδι είναι κίνηση. Και η κίνηση συνάρτηση της ύπαρξης. Κινώ και κινούμαι: οι ρίζες του ξεκινώ και του συγκινούμαι. Η ώθηση του ανθρώπου να ταξιδέψει και να εξερευνήσει, ανέκαθεν τον οδήγησε σε αναπάντεχες ανακαλύψεις αλλά και δεινές πανωλεθρίες. Ο ομηρικός Οδυσσέας αποτελεί ορόσημο στην παγκόσμια λογοτεχνία καθώς επισημαίνει τη σημασία του ταξιδιού για τον άνθρωπο, τις τροχιές, την πορεία-εμπειρία, «τους Λαιστρυγόνας και τους Κύκλωπας»⁵, τον διαρκή αγώνα επαναπατριsmού.

Οι θάλασσες ανέκαθεν λειτουργούσαν ως ανοιχτοί δρόμοι επικοινωνίας και κίνησης, εξασφαλίζοντας το πέρασμα σε άγνωστα και αχαρτογράφητα νερά. Το 19ο αιώνα, η σύνδεση περιοχών της Ελλάδας με άλλα ευρωπαϊκά λιμάνια, κατά βάση λόγω του εμπορίου, δημιούργησε και ανέπτυξε δεσμούς με ανερχόμενα αστικά κέντρα και ξένες κουλτούρες. Περιοχές όπως το Αίγιο, η Πάτρα, ο Πύργος, η Καλαμάτα, η Κόρινθος, η Ζάκυνθος βρίσκονταν σε συνεχή επικοινωνία με λιμάνια της Ευρώπης, στη συγκεκριμένη περίπτωση μέσω ενός σημαντικού για την εποχή καρπού, αυτού της μαύρης σταφίδας, που καλλιεργείται στις πλούσιες πλαγιές της Αιγιάλειας, στα χώματα της Αχαΐας, απέναντι από τον Κορινθιακό Κόλπο. Φορτία, άνθρωποι, θάλασσα και αμέτρητες ιστορίες–όλα σε κινητικότητα–όπως και η ετυμολογική προέλευση του Αγίου από το ομηρικό ρήμα «αἴσσω», που σημαίνει κινούμαι ορμητικά, λόγω του ότι η πόλη απλώνεται δίπλα σε ορμητικά κινούμενη θάλασσα–ή διότι τα εδάφη της είναι σεισμοπαθή⁶. Μια αέναη συνεπώς κινητικότητα, κυριολεκτικά και μεταφορικά, από την αρχαιότητα έως σήμερα, οδηγεί στην επιφάνεια το καλλιτεχνικό, το πολιτιστικό, το αφηγηματικό, καθώς προσωπικές, υλικές και οργανικές κλωστές υφαίνονται στον αργαλειό της ζωής, όπως το σάβανο μιας αέναης Πηνελόπης.

Η ιστορία της τέχνης του 19ου αιώνα καταγράφει μια στροφή Ευρωπαίων καλλιτεχνών προς μια πιο «ρευστή» απεικόνιση του κόσμου, όταν ασπάζτηκαν μια θεματολογία του σύγχρονου. Μετά το 1850, το εμπόριο του δυτικού κόσμου με την Ιαπωνία έχει ως αποτέλεσμα, τα χαρακτηριστικά του Χοκουσάι και του Χιρόσιγικε να ξεφορτώνονται στα λιμάνια της Χάβρης, επηρεάζοντας την αισθητική και το έργο των Manet, Monet και Degas⁷. Μια φουσκοθαλασσιά που χαϊδεύει τις ιαπωνικές ακτές, υψώνει το διάσημο κύμα του Χοκουσάι (The Great Wave off Kanagawa, c. 1829–1833) και το ξεβράζει μετά από χρόνια στις γαλλικές μανιασμένες φουρτούνες του Κουρμπέ (The Wave, c. 1869-1870). Το 1882 γεννιέται ο James Joyce, Ιρλανδός συγγραφέας, ο οποίος λίγο αργότερα φέρνει στο φως το ταξίδι ενός άλλου Οδυσσέα (Ulysses), που περιπλανάται σ’ έναν μοντέρνο βιομηχανοποιημένο κόσμο. Ιδωμένη διακειμενικά η κινητικότητα, ενεργοποιείται ως αποτέλεσμα όλων των ενδιάμεσων σταθμών, των εμπειριών, των συναναστροφών, των ιστοριών.

Εμπνεόμενοι από μια ρευστότητα και ευθραυστότητα της εικόνας και της καθημερινότητας, οδηγούμαστε στις «εικόνες ενός επιπλέοντος κόσμου», όπως μεταφράζεται στη γλώσσα μας ο όρος ‘ουκίγιο-ε’, μια ιαπωνική τεχνική (18ος – 20ος αι.) με αναφορές στις έννοιες του ρευστού, του φευγαλέου, του φθαρτού, του μοντέρνου οι οποίες επανατοποθετούνται στο σήμερα. Συνδέουμε αυτές τις έννοιες της ρευστότητας και του φθαρτότητας και του εφήμερου με την κίνηση του νερού που μεταφέρεται και μεταφέρει ανθρώπους, εικόνες, πολιτισμό, ιστορίες και αισθητηριακά ερεθίσματα.

Οι προσκεκλημένοι καλλιτέχνες της έκθεσης ακολούθησαν ένας-ένας το δικό τους ταξίδι είτε μέσα από τις επισκέψεις τους στον τόπο, στον χώρο της έκθεσης, είτε μέσα από τις διαδικτυακές μας συνομιλίες και ξεναγήσεις, όπως επιτάσσει η σημερινή πραγματικότητα, εν έτει πανδημίας 2020. Οι καλλιτεχνικές διαδρομές και εμπνεύσεις, ευτυχώς, δεν χάνονται πίσω από σύνορα και τείχη. Η Collins εξερευνά την ακτογραμμή και θαλασσογραφία του Κορινθιακού μας κόλπου με τα θαλασσινά της τοπία, καταγράφοντας για πρώτη φορά στο έργο της υποβρύχιες εικόνες (pixel by pixel). Ο Kiais προσεγγίζει το στοιχείο του Καιρού, της ευκαιρίας, της στιγμής και πως ο χρόνος αντικατοπτρίζει αυτό που αποκαλούμε «ζωή». Η Αθανασοπούλου, χωρίς και η ίδια να μπορέσει να επισκεφθεί φυσικά το χώρο της έκθεσης (εν μέσω πανδημίας), αλλά μόνο ψηφιακά και διαδικτυακά, μας μεταφέρει σε μια διαφορετική οπτική της σταφιδαποθήκης, μέσα από έναν υποθαλάσσιο ανεστραμμένο κόσμο. Ο Ζαφειρόπουλος μελετά την παραγωγική διαδικασία της σταφίδας, ακολουθώντας τις σύγχρονες τροχιές και τα ταξίδια του πολύτιμου αυτού προϊόντος. Ο Κρανιδιώτης θέλγεται από την επιστήμη της μηχανικής, από την βιομηχανική επανάσταση, μέσα από την κινητικότητα των πλοίων, αντικατοπτρίζοντας την παλινδρομική κίνηση των ιστίων και των κυμάτων μέσα στον χώρο. Η Μαστρογιαννάκη εντοπίζει ένα διαφορετικό ταξίδι, ανθρώπων και πληθυσμών, σχολιάζοντας τις ζωές των προσφύγων, αποδίδοντας, όπως αναφέρει και η ίδια, φόρο τιμής στους μετακινούμενους πληθυσμούς του κόσμου. Ο Μπαλάσκας, με παιγνιώδη διάθεση, αγγίζει ζητήματα μετακίνησης «παράλληλων» φορτίων και ιστοριών των πλοίων της εποχής περασμένων αιώνων, καθώς ακόμη και σήμερα υπό ένα διαφορετικό πρίσμα, η ελευθερία και η απαγόρευση της μετακίνησης μας οδηγούν ακόμη και σε ενός είδους «αυτό-παγίδευση». Η Παυλή, με βασικά δομικά υλικά ανακατασκευάζει την ανθρώπινη κινητικότητα, την εμπειρία και την επικοινωνία, χρησιμοποιώντας το νερό ως παράγοντα μιας οικουμενικής ανθρωπολογικής και πολιτιστικής εξελξιμότητας. Ο Ψαρράς δημιουργεί επauξημένα αντικείμενα σε Οδύσσειες μέσα από τις συγκλίσεις ποίησης, γεωγραφικής θέσης και performance, καταγράφοντας τις ποιητικές τροχιές των αντικειμένων που είτε αφήνονται να ταξιδέψουν ή επιστρέφουν σε μας.

Το ταξίδι εμπεριέχει ιστορίες, αφηγήματα και βιώματα–όλα περιπλέκονται διαμορφώνοντας ρυθμικότητες και τροχιές αποτυπωμένες σε κείμενο, εικόνες, χάρτες και αστερισμούς αντικειμένων. Μιλώντας για κινητικότητες, βρισκόμαστε «στο κέντρο των αστερισμών της εξουσίας, της δημιουργίας των ταυτοτήτων και των μικρογεωγραφιών της καθημερινής ζωής»⁸. Κινούμαστε, άρα υπάρχουμε.

Νάνσυ Χαριτωνίδου

Επιμελήτρια έκθεσης, Εικαστικός

^[1] Κ. Π. Καβάφης, Ιθάκη (1911)

^[2] Γεώργιος Μυστριώπης, Ομήρου Ιλιάς (1887)

^[3] Julian Bell, Ο Καθρέφτης του Κόσμου (2009)

^[4] Cresswell, T. (2011). ‘Mobilities I: Catching up’. Progress in Human Geography. 35 (4), pp. 550–558.

Images of a Floating World

The first Primarolia Festival of 2019 watered the garden and sowed the seed. This seed sprang and grew strong, offering the first primaroli ship of 2020 its great, fruitful voyage. Auspicious winds sent it onwards to its first travels at sea where it set sail to new horizons, crashing against the waves, earning its stripes, and after making new discoveries, returning home. It completed its most important, first journey and now sets sail again.

The journey is movement. And movement a function of existence. To move and be mobile: to be open to movement and to be able to be moved. The human impulse to travel and explore has always led us to unexpected discoveries but also tragic debacles. Homer’s Odysseus becomes a staple of world literature as the work highlights the importance of voyages and travels for humans, as well as the trajectories, the path-become-experience, the “Laistrygonians and Cyclops”, the enduring struggle for repatriation.

The sea has always functioned as both a physical and metaphorical space of communication and movement, ensuring passage to the unknown and the uncharted. In the 19th century, Greece’s connection with various European ports, essentially due to trade, created and fostered links with up-coming urban hubs and foreign cultures. Locations such as Aigio, Patras, Pyrgos, Kalamata, Corinth, Zakynthos were in continuous contact with European ports by exporting internationally the famous Corinthian black currant (Vostizza) cultivated across the rich territories and slopes of Aigialeia, Achaea; facing the Corinthian Gulf.

Cargo, people, the open sea, and countless stories–everything in movement—reflecting the etymological origin of Aigio which derives from the Homeric verb "aisso", meaning to move rapidly, describing the city’s position next to a constantly moving sea, or as the moving of active tectonic plates due to earthquakes. A perpetual mobility, therefore, both in literal and metaphorical terms from antiquity to today brings to the surface artistic, cultural and narrative aspects, as the personal, social, material and organic threads are woven at the loom of life, like the shroud of a constant Penelope.

Nineteenth century history identifies a shift of European artists towards a more "fluid" depiction of the world, when they embraced a more contemporary thematic. Since 1850, western world trade had opened in Japanese ports. As a result, the etchings of Hokusai and Hiroshige were unloaded off the ports of Le Havre, gradually impacting on the aesthetics of Manet, Monet and Degas. A tidal wave that caresses the Japanese gives rise to the famous Hokusai work (The Great Wave off Kanagawa, c. 1829–1833). The wave is washed ashore years later in French Normandy and becomes Courbet’s Stormy Sea (The Wave, c. 1869-1870). In 1882, the Irish writer, James Joyce, is born. He will later reveal the journey of another, contemporary Ulysses, wandering a modern, industrialized world. Hence, mobility, approached in intertextual terms, is activated as a result of all the intermediate stations, experiences, encounters, grand narratives and personal stories.

Inspired by the fluidity and fragility aspect of the image and the everyday, we are led to the ‘images of a floating world’, as the term ‘ukiyo-e’ is translated in English. ‘Ukiyo-e’ is a Japanese technique (18th–20th centuries) which refers to concepts of fluidity, fleetingness, attrition, and modernity relocated in the present. We trace a link between these concepts of fluidity, attrition, and the ephemeral with the movement of water as it is transported, and it transports people, images, culture, stories, and sensory knowledge.

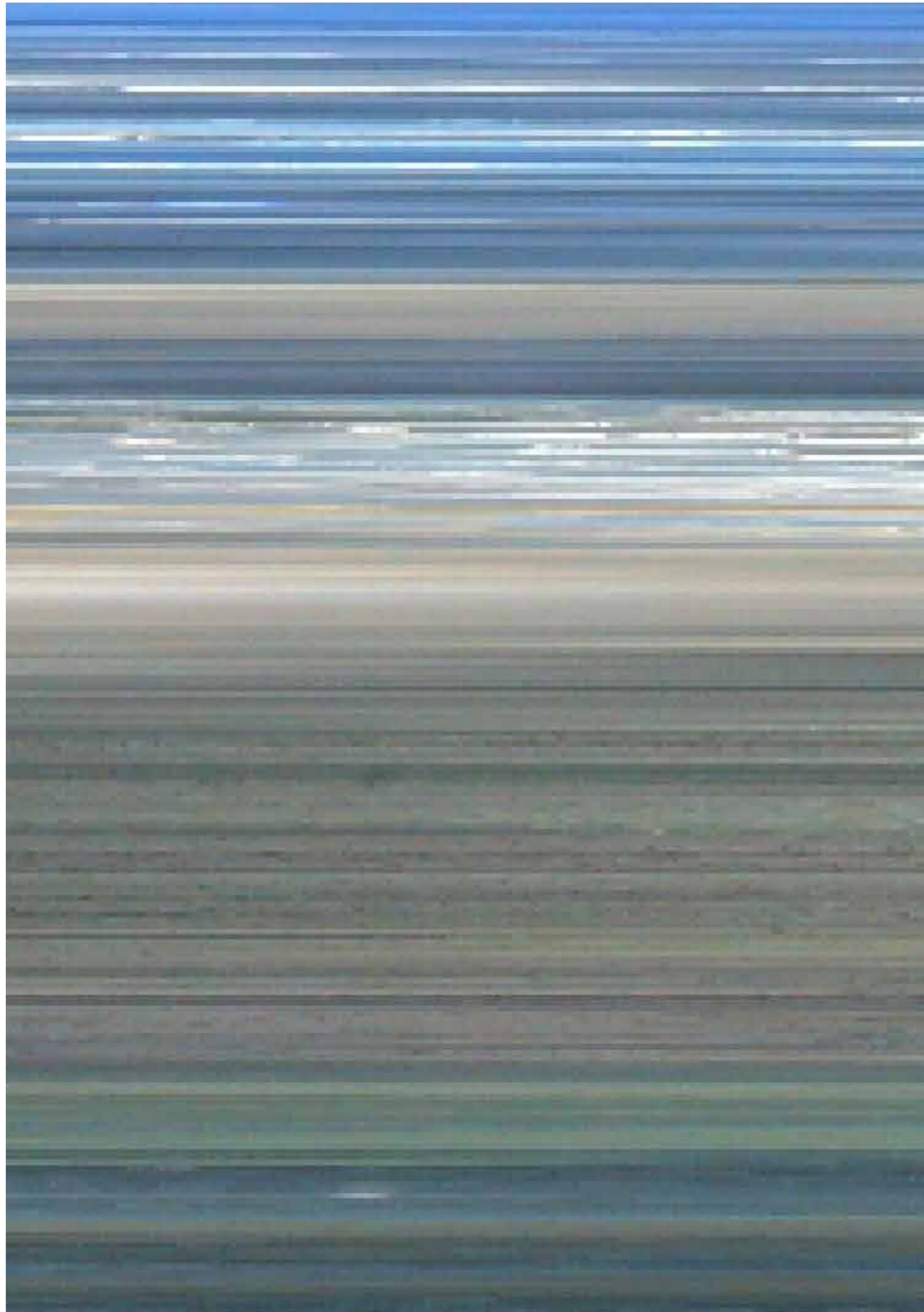
The artists invited to exhibit their work each followed their own journey, either through their visits to the place, the exhibition space, or through our virtual conversations and guided tours, as today’s reality dictated in the year of pandemic, 2020. Artistic trajectories and inspiration are thankfully not trapped behind frontiers and walls. Collins explores the seashore and the thalassography of our Corinthian Gulf with her seascapes, recording for the first time in her work submarine images (pixel by pixel). Kiais approaches the element of Kairos, of opportunity and the right moment and of how time can reflect what we call “life”. Athanasopoulou, being unable to visit the space of the exhibition (amid the pandemic), solely digitally and through the internet transports us to a different perspective of the currant storage warehouses, through a submarine, upside-down world. Zafeiropoulos studies the production process of cultivating raisins, following the contemporary trajectories and voyages of this valuable product. Kranidiotis is attracted by the science of engineering, the industrial revolution and through the mobility of ships he reflects the reciprocating motion of masts and waves in space. Mastrogriannaki traces a different journey of individuals and peoples, commenting on the lives of refugees and paying a tribute, as she mentions, to the world’s moving populations. Balaskas, in a playful mood, touches on issues of moving “parallel” cargoes and stories in the ships of past centuries, while noting that even today, under a different light, freedom of movement and its prohibition lead us to a type of “self-entrapment”. Pavli, using basic structural materials, reconstructs human mobility, experience, and communication, employing water as a factor of an ecumenical, anthropological, and cultural evolution. Psarras creates expanded objects in going through their own odysseys, via the convergence of poetry, geolocation, and performance, recording the poetic trajectories of these objects which are either left to travel or they return to us.

A journey includes stories, narratives, and experiences; entangling rhythms and trajectories imprinted on text, images, maps, and constellations of objects. Talking about mobilities we find ourselves “at the center of the constellations of power, the creation of identities and micro-geographies of everyday life”⁹. We move; therefore, we exist.

Nansy Charitonidou

Curator, Artist

^[5] Cresswell, T. (2011). ‘Mobilities I: Catching up’. Progress in Human Geography. 35 (4), pp. 550–558.

Seascape, Folkestone, 31st of October 2008 at 14:48 pm

Σούζαν Κόλινς *Susan Collins*

Current Current

Βίντεο προβολή σε πραγματικό χρόνο ψηφιακής αναμετάδοσης πληροφορίας από το τοπίο
Το έργο θα παραμείνει ενεργό διαδικτυακά για 12 μήνες στον ιστότοπο: <http://susan-collins.net/2020s/current/>
Διαστάσεις μεταβλητές
Έτος: 2020
Ευγενική παραχώρηση της καλλιτέχνης

Από τον Σεπτέμβριο του 2020 και για δώδεκα μήνες μια κάμερα συνδεδεμένη στο διαδίκτυο θα εγκατασταθεί στο παραλιακό μέτωπο του Αιγίου. Τοποθετημένη αρχικά πάνω από το έδαφος ενώ αργότερα, από υποβρύχια τοποθεσία στο Λιμάνι του Αιγίου, η κάμερα θα αναμεταδίδει θαλάσσιες εικόνες του Αιγιώτικου θαλασσινού τοπίου καθ' όλη τη χρονιά, που θα εναλλάσσονται ανάλογα με την ώρα της ημέρας και την παλίρροια. Το *Current* (Ρεύμα) θα κατασκευάζει τις εικόνες συνεχώς πίξελ-πίξελ, από την πάνω αριστερή γωνία ως την κάτω δεξιά πλευρά της οθόνης (μιμούμενο τη γραφή σε σελίδα χαρτί) σε διάστημα δώδεκα ωρών—όσο είναι κατά προσέγγιση το διάστημα μεταξύ παλίρροιας και άμπωτης. Το 'Current' (ρεύμα) του τίτλου αναφέρεται στα θαλάσσια ρεύματα. Παράλληλα αποτελεί λογοπαίγνιο στα αγγλικά καθώς η λέξη *current* σημαίνει εκτός από ρεύμα και το σύγχρονο, το τωρινό. Έτσι ο τίτλος αναφέρεται και στην παρούσα στιγμή ενός έργου που βρίσκεται σε συνεχή κίνηση σε ένα παρόν που διαρκώς ανανεώνεται. Το έργο *Current* είναι η τελευταία προσθήκη σε μια σειρά έργων που μεταδίδουν και συνθέτουν εικόνες με βάση το στοιχείο του χρόνου - και είναι το πρώτο έργο από την οπτική γωνία του νερού.

Ευχαριστίες

τον Matt Jarvis, για τον διαδικτυακό προγραμματισμό του έργου
την OTAQ Offshore, για την σημαντική ευγενική χορηγία της υποβρύχιας κάμερας και εξοπλισμού
το Slade School of Fine Art, UCL, Πανεπιστήμιο του Λονδίνου
το Δημοτικό Λιμενικό Ταμείο Αιγιάλειας, Αίγιο, Ελλάδα
τους Νάνσυ Χαριτωνίδου και Βασίλη Ψαρρά για την βοήθεια και τον συντονισμό του εγχειρήματος

Data projection of a real-time pixel-by-pixel digital transmission
Current will remain live online for twelve months at
<http://susan-collins.net/2020s/current/>
Dimensions variable
Year: 2020
Courtesy of the artist

From September 2020, for twelve months, a network camera will be installed in Aigio, Greece looking out to sea. Initially entirely above ground, transitioning later in the year to an underwater camera embedded in the harbor wall of the Old Port, the camera will transmit the seascape from Aigio throughout the seasons with the view alternating between above and below water, depending on time and tide.
Current will be continuously constructing images pixel-by-pixel from the top left to the bottom right of the screen (like writing on a page) over a twelve-hour timeframe - approximately the time it takes for the tide to rise and fall.
The 'current' of the title refers to both the currents of the sea, as well as current in terms of the 'now' moment of a work that is constantly in flux in a continually updating present.
Current is the latest in a series of works transmitting and composing images over time – and the first from the perspective of the water itself.

Special thank / credits

Matt Jarvis, for network programming
OTAQ Offshore, for generously providing the underwater camera and subsea equipment
Slade School of Fine Art, UCL, University of London
Municipal Port Fund of Aigialeia, Aigio, Greece
Nansy Charitonidou and Bill Psarras for making it possible

Φραντσέσκο Κιάις *Francesco Kiais*

Μία είναι η θάλασσα *There is only one wide sea*
C'è un unico grande mare

Performance με χρήση ήχων, κειμένων και προβολών βίντεο
Διάρκεια: 30-40 λεπτά
Διαστάσεις μεταβλητές
Έτος: 2020
Ευγενική παραχώρηση του καλλιτέχνη

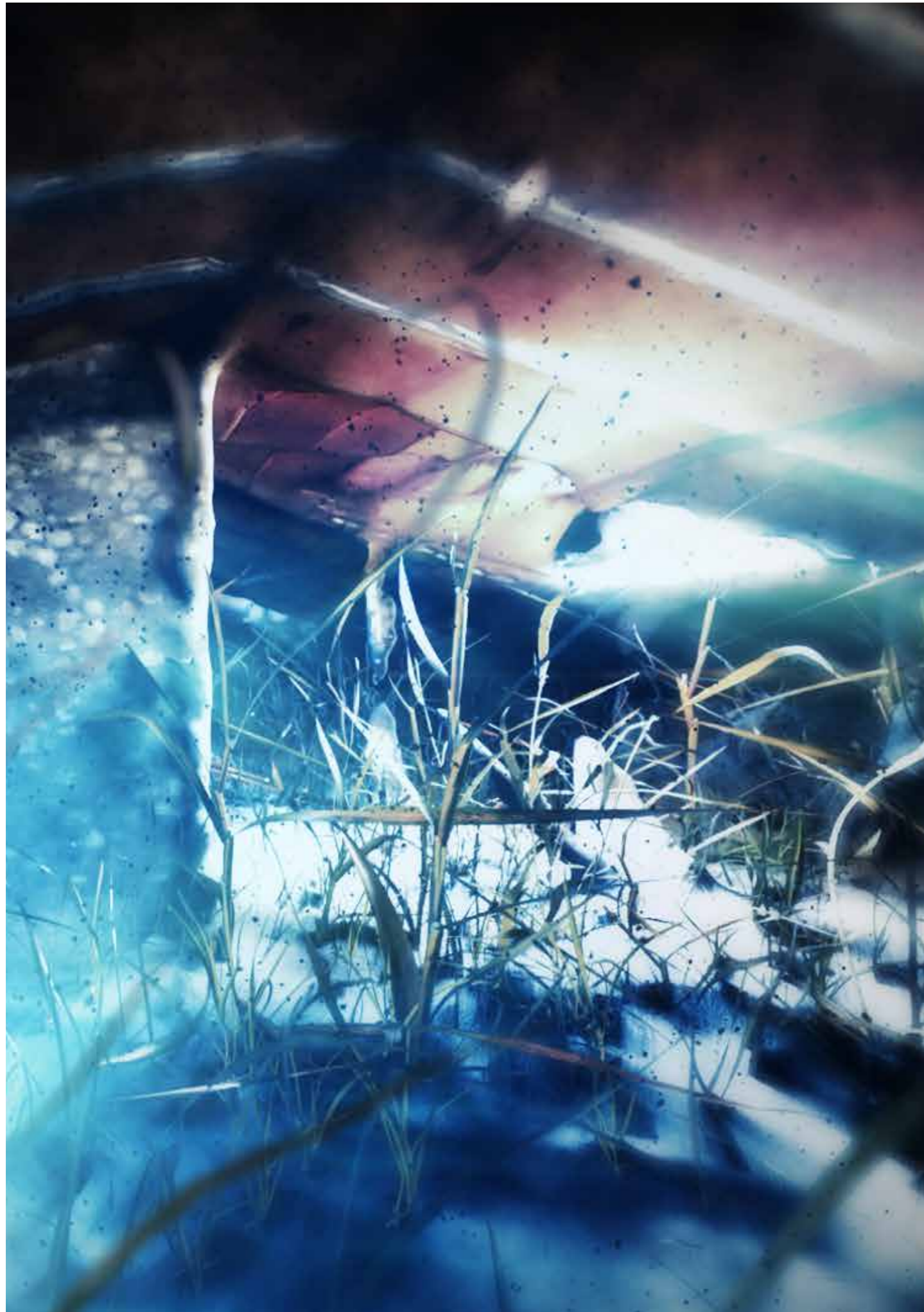
Η θάλασσα σημαίνει το ταξίδι που οδηγεί στον διάλογο με το άγνωστο, σημαίνει την διάδοση των αλφαβήτων, των εννοιών, των ελπίδων. Είναι στοιχείο που μας κάνει να αντιληφθούμε τις διαφορετικές χρονικές έννοιες. Στην αρχαία ελληνική μυθολογία ο “Καιρός” ήταν θεότητα που προσωποποιούσε την ευνοϊκή χρονική στιγμή. Η λέξη “Καιρός” είναι η στιγμή της αναχώρησης, είναι η στιγμή που αποφασίζει κάποιος ν’ αφήσει κάτι πίσω του για να συναντήσει κάτι άλλο. Είναι η ευκαιρία. Ο “Αιών” κατά τον Ηράκλειτο είναι ένα παιδί που παίζει διαρκώς με τα πiónια. Με τη λέξη “Αιών” δηλώνεται το “αεί”, το “πάντα”, το αενάως επαναλαμβανόμενο. Εδώ μπαίνει η έννοια του αέναου μέσα στο οποίο λαμβάνουμε μέρος για μια στιγμή που αποκαλούμε ζωή μας. Η θάλασσα είναι ένας μεγάλος σιωπηλός καθρέφτης που ανέκαθεν μας έβλεπε να παραμένουμε αναποφάσιστοι, να φεύγουμε, να επιστρέφουμε. Αντικατοπτρίζει και τη στιγμή της άμεσης μεταβολής της μοίρας μας, την αέναη κίνηση των άστρων, το εφήμερο, ασταθές στοιχείο της ανθρώπινης ζωής, την διαρκή διαστολή του σύμπαντος. Αντίθετα, ο Χρόνος δεν μας καθρεφτίζει. Ο Χρόνος μας κυνηγάει και ζητά απ’ τον καθένα μας ν’ αφήσει κάτι πίσω του. Ένα αποτύπωμα, μια ιστορία, μια ανάμνηση, μια μαρτυρία. Μας περιμένει στην “άκρη του γιαλού”, εκεί όπου το νερό με την ορμητική δύναμή του (αἴσσω) διαχωρίζεται από το αλάτι (αλς)*, εξατμίζεται κι αφήνει παράξενα λευκά σχέδια κάτω απ’ τον ήλιο. Ύστερα όμως επιστρέφει η βροχή για να διαταράξει τον καθρέφτη και μια νέα ιστορία αρχίζει να γράφεται.

*γιαλός: η λέξη προέρχεται από την αρχαία ελληνική αἰγιαλός, από αἴσσω + ἄλς
(πρωτοϊνδοευρωπαϊκή *séh l- / *séh ls: αλάτι). (Πηγές: Βικιλεξικό και λεξικό Π. Χ. Δορμπαράκη)

Performance with sound excerpts, text and video projection
Duration: 30-40 min
Dimensions variable
Year: 2020
Courtesy of the artist

The sea means the voyage that leads to a dialogue with the unknown; it means the spreading of alphabets, of concepts and hopes. The sea is an element that helps us realize the different conceptions of time. In ancient Greek mythology, Kairos was a deity personifying the opportune moment. The word “Kairos” is the moment of departure, is the moment when one decides to leave something behind in order to meet something else. It is the opportunity. Aeon, according to Heraclitus, is the child that constantly plays with pawns. The word “Aeon” denotes the “aei”, the forever, the perpetually repeated. This is where the concept of the perpetual comes in, in which we participate but for the brief moment we call our life. The sea is a great silent mirror that has always watched us be indecisive, leave and return. The sea reflects the moment of the immediate transformation of our fate, the perpetual movement of the stars, the ephemeral, unstable element of human life, the constant expansion of the universe. Contrary to the sea, Time does now reflect us. Time chases us and asks each and every one of us to leave something behind. A print, a story, a memory, a testimonial. Time waits for us on “the edge of the shore”, where the water with its rapid movement (αἴσσω) separates from its salt (αλς), evaporates and leaves strange white designs under the sun. But then the rain returns and disrupts this mirror; and so, a new story is written all over again.*

*the Greek word for ‘shore’ (γιαλός) originates from the ancient Greek word αἰγιαλός, a combination of the verb αἴσσω + ἄλς
(Proto-Indo-European *séh l- / *séh ls: salt). (Sources: Wiktionary και P. Ch. Thorbarakis Dictionary)

Κατερίνα Αθανασοπούλου *Katerina Athanasopoulou*

Βαθιά νερά *Deep Waters*

Εγκατάσταση με προβολή animation σε τρεις οθόνες, ήχος
Διαστάσεις μεταβλητές
Σύνθεση: Σάββας Μεταξάς
Έτος: 2020
Ευγενική παραχώρηση της καλλιτέχνης

Εν μέσω ημερών πανδημίας, κάποια ταξίδια που τα θεωρούσαμε δεδομένα δοκιμάζονται και ξαναγράφονται. Αδυνατώντας να παρευρεθώ αυτοπροσώπως, μέτρησα το χώρο της σοφίτας του κτιρίου Κανελλόπουλος-Κριτωταλάκης με τα πόδια κάποιου μακρινού περιπατητή και συνέθεσα ένα φωτογραμμετρικό μοντέλο φτιαγμένο από τις εικόνες που μεταφέρθηκαν μέσω του ίντερνετ—ψηφιακά κομμάτια που πέταξαν πάνω απ'τη θάλασσα, όπως οι εικόνες ενός επιπλέοντος κόσμου. Η εγκατάσταση προτείνει μια νέα, υποθαλάσσια ερμηνεία του κτιρίου: τα φύκια με τα πλοκάμια τους και τα συντρίμια που επιπλέουν δημιουργούν συνειρμούς του τυχαίου και του εφήμερου. Οι τρεις οθόνες λειτουργούν σαν πύλες που οδηγούν σε αυτόν τον εναλλακτικό κι όμως γνωστό χώρο, ο οποίος διαχωρίζεται από μία επιπλέουσα κορδέλα που ακολουθεί τη δική της χορογραφία. Οι οθόνες παρακολουθούν το κτίριο μέσα από την οφιοειδή κίνηση της ψηφιακής κίνηση. Το έργο ενεργοποιείται μέσω του θεατή-περιπατητή, ο οποίος κάνει τον δικό του περίπτατο γύρω από τις οθόνες, κάθε μία απ'τις οποίες αποκαλύπτει ένα τμήμα της θέας του ψηφιακού χώρου μεταξύ τους.

Ευχαριστίες

Η καλλιτέχνης θα ήθελε να ευχαριστήσει τον Βασίλη Ψαρρά για την υποστήριξη.

Installation, animation, three video monitors and sound

Dimensions variable

Score: Savvas Metaxas

Year: 2020

Courtesy of the artist

In these pandemic days, journeys that we took for granted are being tested and rewritten. Unable to visit in person, I plotted the attic of the Kanellopoulos - Kritsotakis building through the feet of a distant walker and assembled a photogrammetric model built from images transferred through the internet - digital pieces flying over the sea, like pictures of a floating world. The installation proposes a new, underwater interpretation of the building, populated by tentacular seaweeds and floating debris that evoke the accidental and the ephemeral. The three screens act as portals into this alternative yet familiar space that is pierced by a trailing ribbon drawing its own choreography, surveying the building through the digital body's serpentine movement. The work is activated by the peripatetic viewer, performing their own perambulation around the screens, each one revealing a partial view of the virtual space between them.

Special thanks to:

The artist would like to thank Bill Psarras for his support.

Θεόδωρος Ζαφειρόπουλος *Theodoros Zafeiropoulos*

Γόνιμη Αποστολή *Mission Fertilised*

Οπτικοακουστική εγκατάσταση, Λιπάσματα, Χάρτινοι ταχυδρομικοί φάκελοι,
HD βίντεο-προβολή, ηχητικό ντοκουμέντο
Διάρκεια: 12.15 min
Διαστάσεις μεταβλητές
Έτος: 2020
Ευγενική παραχώρηση του καλλιτέχνη

Το έργο με τίτλο Γόνιμη Αποστολή συγκροτείται από ετερογενή συμβάντα. Διαφορετικές χρωματικές υφές γεωργικών λιπασμάτων, που χρησιμοποιούνται κυρίως για την εδαφική γονιμοποίηση των χωραφιών καλλιέργειας σταφίδας, απλώνονται και σχηματίζουν μια επιδαπέδια ζωγραφική κηλίδα. Η οσμή των χημικών συστατικών από τα μικροσκοπικά μπαλάκια ξεχύνεται στον εκθεσιακό χώρο. Στην βίντεο-προβολή η θάλασσα στο λιμάνι του Αιγίου γεμίζει από ταχυδρομικούς φακέλους που κάποτε παράγονταν στην εγκαταλελειμμένη τοπική χαρτοποιία. Στο καφενείο της πλατείας του χωριού Μυρόβρυσση οι ντόπιοι σταφιδοπαραγωγοί κος Φώτης και κος Χρήστος περιγράφουν με ενθουσιασμό πώς τα «διαστημικά» συστατικά των σκευασμάτων που τους προτείνουν οι Γεωπόνοι επιδρούν καταλυτικά στην βελτίωση της παραγωγής και στην αντιμετώπιση των ασθενειών. Στο τέλος όμως της συζήτησης, η αγωνία για το μέλλον αυτού του εξαιρετικά ποιοτικού προϊόντος είναι εμφανής. Η ευτοπία στεγνώνει σιγά σιγά στις επικλινείς λιάστρες. Η δυστοπία συσσωρεύεται στις άδειες πέτρινες αποθήκες που καρτερικά στέκουν στο παραθαλάσσιο μέτωπο. Η εντροπία του τριτογενή τομέα της παραγωγικής διαδικασίας διατηρεί ζωντανή την ουτοπία του ταξιδιού.

Ευχαριστίες

Τον αρχιτέκτονα Γ. Ρυμενίδη για την συντροφικότητα του στην διάρκεια παραγωγής του έργου. Τους σταφιδοπαραγωγούς Φώτη Τσουμπό και Χρήστο Τσουμπό για τις απόψεις τους που ακούγονται στην ηχητική συνέντευξη. Τον μουσικό Κ. Μόσχο για την επεξεργασία του ηχητικού αρχείου.

*Audiovisual installation, fertilizer, paper postal envelopes,
HD video projection, audio document*

Duration: 12.15 min

Dimensions variable

Year: 2020

Courtesy of the artist

The work entitled Mission Fertilised is comprised of heterogenous events. Different fertiliser colour textures, used primarily for the soil fertilisation of the vineyards where currants are cultivated, are spread out to form a painted stain on the floor. The chemical smell percolating from the tiny granules is released in the exhibition space. Seen on the video projection, the sea of the port of Aigio is filled with postal envelopes, which used to be produced in the now abandoned local Paper Mill. At the café of the square in the village of Mirovrisi, the local currant farmers, Mr Fotis and Mr Christos, describe enthusiastically how the "outer space" ingredients of the concoctions the agriculturists recommend catalyse the improvement of the yield and the handling of plant disease. At the end of the conversation, however, their anxiety about the future of this excellent quality product is evident. Eutopia gradually dries out the inclined sun-driers. Dystopia is amassed in the empty stone warehouses, which stand uncomplainingly on the sea front. The entropy of the tertiary sector of the production process keeps alive the utopia of the voyage.

Special thanks to:

The architect Yorgos Rimenidis, for his company during making process as well as the local currant farmers Fotis Tsubos and Christos Tsubos for their discussion as part of the sound recording/interview. Many thanks to C. Moschos (musician) for the sound editing of the artwork.

Γιάννης Κρανιδιώτης *Yiannis Kranidiotis*

Πέρα από τα Βασίλεια της Θάλασσας και της Στεριάς
Beyond the Realms of Sea and Land

Κινητική εγκατάσταση φωτός και ήχου
Μοτέρ, τροχοί, φωτεινοί σωλήνες, LEDs, Arduino, ειδικός κώδικας
Μεταβλητές διαστάσεις
Έτος: 2020
Ευγενική παραχώρηση του καλλιτέχνη

«Πέρα από τα βασίλεια της θάλασσας, της στεριάς, του αέρα και του διαστήματος υπήρχε το βασίλειο της φωτιάς, που μόνο εκείνος είχε το προνόμιο να δει. Ήταν υπερβολικό να περιμένουμε ότι επιπλέον θα το κατανοούσε».
Arthur C. Clarke, 2001: Οδύσσεια του Διαστήματος

Εικόνες πλοίων που ταξιδεύουν αναδημιουργούνται σε αυτή την κινητική εγκατάσταση. Η μηχανή της βιομηχανικής επανάστασης δίνει έμπνευση στην κίνηση του έργου, μετασχηματίζοντας την περιστροφική κίνηση σε γραμμική. Η παλινδρομική κίνηση των ιστών των πλοίων σχηματίζει στατικά κύματα στο χώρο, ενώ οι μεταλλικοί ήχοι δημιουργούν συσχετισμούς πλοίων αγκυροβολημένων στο λιμάνι. Μία σειρά μηχανισμών σχηματίζει μια μηχανή σε διαρκή κίνηση που τροφοδοτεί την ανάγκη του ανθρώπου για εξερεύνηση.

Kinetic installation of light and sound
Motors, wheels, light tubes, LEDs, Arduino, custom code
Dimensions variable
Year: 2020
Courtesy of the artist

"Beyond the realms of sea and land and air and space lay the realms of fire, which he alone had been privileged to glimpse. It was much too much to expect that he would also understand."
Arthur C. Clarke, 2001: A Space Odyssey

Images of traveling ships are recreated in this kinetic installation. The machine of the industrial revolution inspires the movement of the artwork, transforming the rotary motion to linear. The reciprocating motion of the ships' masts is forming standing waves in the space, while the metal sounds evoke associations of ships moored on the dock. A group of mechanisms form a machine in perpetual motion, powering the need of man for exploration.

Βιργινία Μαστρογιαννάκη *Virginia Mastrogiannaki*

Τα τακουνάκια του Κατιρλί *The tapping heels of Katirli*

Βίντεο εγκατάσταση

Διαστάσεις μεταβλητές

Φωτογράφιση/Βιντεοσκόπηση: Άκης Καράνος

Έτος: 2020

Ευγενική παραχώρηση της καλλιτέχνης

Το Κατιρλί ήταν ένα μικρό, ελληνόφωνο χωριό στα παράλια της Προποντίδας. Οι κάτοικοί του, όπως και ο ευρύτερος πληθυσμός των Μικρασιατών μετακινήθηκαν στον Ελλαδικό χώρο άλλοτε θεσμικά κι οργανωμένα κι άλλοτε άτακτα. Οι παράλιοι οικισμοί μεταφέρθηκαν ως επί το πλείστον σε αντίστοιχους τόπους, προκειμένου να ξεκινήσουν τη νέα τους ζωή με τρόπο οικείο στα φέροντα ήθη τους. Στην πλειοψηφία τους οι Κατιρλιώτες έφτασαν στην ηπειρωτική Ελλάδα δια θαλάσσης, με τα καϊκια τους. Ένας από τους αστικούς θρύλους θέλει τις γυναίκες του χωριού καθημερινά φροντισμένες, με χαρακτηριστική αδυναμία στα υποδήματα με τακούνια. Τα πρώτα χρόνια της νέας τους ζωής υπήρξαν τραχιά και κοπιαστικά, όπως η ζωή κάθε πρόσφυγα. Τα τακουνάκια του Κατιρλί, αποτίνουν φόρο τιμής στους μετακινούμενους πληθυσμούς του Κόσμου.

Video installation

Dimensions variable

Photography/Filming: Akis Karanos

Year: 2020

Courtesy of the artist

Katirli was a small, hellenophone village on the shore of Propontis. Its inhabitants, as most of the population of Asia Minor, were moved to Greece, sometimes in an institutionally organised manner and other times more disorganised. The seashore communities were mostly transported to respective places, so as the people could resume their lives in a way that was similar to their customs. The majority of the people of Katirli came to mainland Greece via the sea, sailing in their dinghies. An urban legend claims that the women of the village were well groomed and had a particular soft spot for heeled shoes. The first few years of their new lives were tough and labour-intensive, as is the lives of most refugees. 'The tapping heels of Katirli' pay tribute to the World's moving populations.

Βασίλης Μπαλάσκας *Bill Balaskas*

Παγίδευση *Entrapment*

Εγκατάσταση μικτής τεχνικής, 64 παγίδες τρωκτικών και αντίκες εκτυπώσεις

Διαστάσεις μεταβλητές

Έτος: 2020

Ευγενική παραχώρηση του καλλιτέχνη και των *Kalfayan Galleries* (Αθήνα - Θεσσαλονίκη)

Το έργο έχει ως σημείο εκκίνησης το γεγονός ότι τα *Primarolia* δεν μετέφεραν μόνο τη διάσημη μαύρη σταφίδα, αλλά και πολλούς άλλους «επιβάτες» που αποτελούσαν ένα παράλληλο φορτίο: έντομα, μικρά ζώα και – κυρίως – τρωκτικά, που έχουν υπάρξει οι πιο συνηθισμένοι «λαθρεπιβάτες» των πλοίων για χιλιάδες χρόνια. Σε μια εποχή στην οποία η κινητικότητα θα έπρεπε να φαινόταν πιο εύκολη από ποτέ χάρη στη διαρκή βελτίωση των τεχνικών μέσων, νέα σύνορα και εμπόδια ορθώνονται. Αυτό γίνεται εμφανές σε διάφορες περιπτώσεις: από τη διαχείριση των προσφυγικών και μεταναστευτικών κρίσεων, έως τις απαγορεύσεις που θέτουν τα κάθε είδους αντιτρομοκρατικά μέτρα. Και από τον περιορισμό των μετακινήσεών μας, λόγω του φόβου πανδημιών, έως τους εκποτισμούς πληθυσμών που επιφέρει η κλιματική αλλαγή. Σε αυτό το περιβάλλον, η κινητικότητα υφίσταται μόνο μέσα από το πρίσμα μιας συνεχούς ανασφάλειας, με την οποία έχουμε σταδιακά εξοικειωθεί. Αυτή η εξοικείωση δημιουργεί μία εύθραυστη, βίαια «παιγνιώδη» συνθήκη υπό διαρκή αίρεση, που μπορεί εύκολα να οδηγήσει στην πλήρη ακινησία και στην (αυτο-) παγίδευση.

Mixed media installation, 64 rodent traps and antique prints

Dimensions variable

Year: 2020

Courtesy of the artist and Kalfayan Galleries (Athens - Thessaloniki)

*The work is prompted by the fact that the *Primarolia* ships did not carry merely the famous Corinthian currant, but also many other "passengers" that constituted a parallel cargo: insects, small animals and—mainly—rodents, which have been the most common "stowaways" of vessels for thousands of years. At a time when mobility should have seemed easier than ever thanks to the continuous improvement of technical means, new borders and obstacles are being erected. This is evident in several cases: from the management of refugee and migration crises, to the bans imposed by all kinds of counter-terrorism measures. And from the restriction of our movements, due to the fear of pandemics, to the displacement of populations caused by climate change. In such an environment, mobility exists only through the prism of a continuous insecurity, to which we have gradually become habituated. This habituation creates a fragile, violently "playful" condition of constant provisionality, which can easily lead to total immobility and (self-) entrapment.*

Λήδα Παυλή *Leda Pavli*

Go Places Go Places

Σύνθεση - εγκατάσταση από νερό, ξύλο και μέταλλο

Διαστάσεις: 200cm x 400cm x 100cm

Έτος: 2020

Ευγενική παραχώρηση της καλλιτέχνης

Το έργο μεταφέρει την εμπειρία του ταξιδιού και την επικοινωνία του ανθρώπου με νέους προορισμούς και πολιτισμούς. Η σύνθεση με την φθαρμένη πλώρη και τα λαμπερά μεταλλικά στοιχεία που επιπλέουν πάνω στο νερό, παρουσιάζει μια συμβολική διαδρομή από το παρελθόν στο μέλλον. Μέσα από την συνύπαρξη διαφορετικών υλικών, που άλλα φέρουν σημάδια του χρόνου ανακαλώντας μνήμες, και άλλα είναι καινούρια συμβολίζοντας την πρόοδο, αναδεικνύεται η εξέλιξη, το πέρασμα στο καινούριο, το σύγχρονο, το προοδευτικό. Οι αντανάκλασεις του νερού που εκτείνονται στον περιβάλλοντα χώρο κάνουν στιγμιαία και τον επισκέπτη μέρος του συνόλου του έργου. Το νερό, ως μετα-φορέας και μετα-ποιητής της εξέλιξης και του πολιτισμού γίνεται κυρίαρχος και καθοριστικός συντελεστής στη μετάπλαση της ανθρώπινης εμπειρίας και δημιουργίας.

Composition - installation of water, wood and metal

Dimensions: 200cm x 400cm x 100cm

Year: 2020

Courtesy of the artist

The work aims at reflecting the experience of travelling and the contact of humans with new destinations and cultures. The composition with the worn bow and the shiny metal elements that float on the water presents a symbolic journey from the past to the future. Through the co-existence of different materials, evolution, the passage toward the new, the contemporary and the progressive are revealed. Some of the materials bear the marks of time by recalling memories while others are new and thus, represent progress. The water's reflections, extending through the surrounding space, momentarily include the viewer too as part of the work. Water, being a carrier and transformer of evolution and culture, becomes the dominant and determining factor in the transformation of human experience and creation.

και έρχεται μια μέρα

{

}

και περιμένεις

{

}

και ελπίζεις

{

}

και ζεις

{

}

Βασίλης Ψαρράς *Bill Psarras*

Αντικείμενα σε Οδύσσειες *Objects in Odysseys*

Performance για κάμερα και drone

Εγκατάσταση, βίντεο, ήχος, γλυπτικές συνθέσεις με κείμενο, GPS data, ξύλο, δίχτυα

Διαστάσεις μεταβλητές / έργο σε εξέλιξη

Έτος: 2020

Ευγενική παραχώρηση του καλλιτέχνη

Το έργο Αντικείμενα σε Οδύσσειες αποτελεί μια performance για κάμερα αλλά και έργο διάρκειας στις συγκλίσεις του ποιητικού και του τεχνολογικού—ένα έργο μεταξύ του δημιουργού και της θάλασσας. Με αφετηρία την Οδύσσεια αλλά και τις ιστορίες των μηνυμάτων σε μπουκάλια, μια προσωπική ποιητική φράση διασπάται και ενσωματώνεται σε μικρά γλυπτικά αντικείμενα/σχεδίες φτιαγμένες από ξύλο, ύφασμα και δίχτυα, και εξοπλισμένες με τεχνολογία γεωεντοπισμού. Τα αντικείμενα αφήνονται να ταξιδέψουν στην θάλασσα ακολουθώντας απρόσμενες πορείες προς το άγνωστο. Μια κοινή κλωστή φέρνει κοντά την ποιητική λέξη, τη γεωγραφική θέση, το αντικείμενο και τη θαλάσσια κινητικότητα. Τα γλωσσολογικά στοιχεία πλέουν, οδηγούμενα από ρεύματα και την τυχαιότητα σε μια θάλασσα συγγραφέα του μελλοντικού. Ο καλλιτέχνης δημιουργεί μια ποιητική συνθήκη για τα μέλλοντα, μια σειρά αντικειμένων ως σκέψεις, προθέσεις, φωλιές, σχεδίες αναδεικνύοντας μια οικουμενική σύνδεση μεταξύ ζωής, θάλασσας, μήτρας και προορισμού.

Ευχαριστίες - Πληροφορίες

Την εταιρεία Auto Leaders (Θεσσαλονίκη) για την τεχνική διευκόλυνση – υποστήριξη του έργου

Τους Γιάννη Τσάνη και Χρήστο Σπανό για την κινηματογράφηση και τεχνική υποστήριξη του έργου

Τους Λάμπη Παναγιωτακόπουλο (INOA Αιγίου), Φώτη Ψαρρά, Μερσίνη Παναγιωτοπούλου για την υποστήριξή τους.

Το Αντικείμενα σε Οδύσσειες αποτελεί ένα εν εξελίξει έργο τους επόμενους μήνες με δυνατότητα ενημέρωσης στο website του καλλιτέχνη.

Performance for camera and drone

Installation of video, sound, sculptural objects with GPS data, wood, fishing nets

Dimensions variable / Artwork in progress

Year: 2020

Courtesy of the artist

Objects in Odysseys constitutes a performance for camera and drone but also a durational work of art in the intersections of the poetic and the technological—a work created by both the artist and the sea. Having the Odyssey as a departing point, but also the histories/practices of messages in the bottle across seas and different eras, a personal poetic sentence is fragmented and integrated into small sculptural objects/rafts made of wood, textile and fishing nets and then accompanied with GPS sensors. The objects are left to travel on the sea surface, taking the form of drifting materialities towards unexpected trajectories. A common thread brings together the poetic word, geolocation, the objects, and the mobility of the sea. Linguistic objects float, driven by changing currents and chance upon a sea surface which is ascribed with agency and future potential. The artist creates a poetic condition for the future, through a series of objects as thoughts, intentions, nests, and rafts, thus, revealing a universal link between life, sea, womb, and destination.

Special thanks - Acknowledgements

Auto Leaders company (Thessaloniki, Greece) for their technical support and feedback.

John Tsanis and Chris Spanos for their camera/drone filming and audiovisual technical support.

Lambis Panagiotakopoulos (INOAN Aigio), Fotis Psarras and Mersini Panagiotopoulou for their support.

Objects in Odysseys form an intermedia work in progress with further updates on the artist's website.

Σούζαν Κόλινς *Susan Collins*

Η Σούζαν Κόλινς (1964) παράγει έργα ανταποκρινόμενη σε συγκεκριμένους χώρους και καταστάσεις, συχνά χρησιμοποιώντας ως πρωταρχικά υλικά την αναμετάδοση, τη δικτύωση και το χρόνο. Τα βασικά της έργα περιλαμβάνουν το Tate in Space, το οποίο προτάθηκε για βραβείο BAFTA, και της ανατέθηκε από την TATE Online (2002). Επίσης, το έργο Underglow (2005-2006), το οποίο πρόκειται για ένα δίκτυο φωτισμένων αγωγών για τον οργανισμό Corporation of London και το έργο Brighter Later (2013), το οποίο είναι μια εγκατάσταση με φως για το Παρατηρητήριο Ράντκλιφ της Οξφόρδης, που τροφοδοτούνταν από ζωντανά μετεωρολογικά δεδομένα. Έχει δημιουργήσει μια σειρά ετήσιων διαδικτυακών αναμεταδόσεων πίζελ-με-πίξελ από απομακρυσμένες περιοχές, όπως το Seascape (2009), το οποίο ήταν μια ατομική έκθεση για το De La Warr Pavilion, στην περιοχή Bexhill-on-Sea. Το έργο της LAND (2017) είναι μια ζωντανή αναμετάδοση από την Ιερουσαλήμ, που κοιτάζει πέρα από τη Δυτική Όχθη προς τα βουνά της Ιορδανίας. Το έργο της Five Hours Later (2019-2020) είναι μια συνδιαλλαγή μεταξύ του Σέφιλντ στην Αγγλία και της Βοστόνης στις ΗΠΑ. Η Κόλινς είναι Καθηγήτρια Καλών Τεχνών στο Slade School of Fine Art του Πανεπιστημίου του Λονδίνου.

Susan Collins (1964) works in response to specific sites and situations often employing transmission, networking and time as primary materials. Her key works include the BAFTA nominated Tate in Space, commissioned for TATE Online (2002); Underglow (2005-2006), a network of illuminated drains for the Corporation of London and Brighter Later (2013), a light installation for the Radcliffe Observatory, Oxford driven by live weather data. She has produced a series of year-long pixel by pixel internet transmissions from remote locations including Seascape (2009) a solo show for the De La Warr Pavilion, Bexhill-on-Sea; LAND (2017), a live transmission from Jerusalem looking across the West Bank towards the Jordanian mountains, and Five Hours Later (2019-2020) an exchange between Sheffield, UK and Boston USA. Collins is Professor of Fine Art at the Slade School of Fine Art, University College London.

http://www.susan-collins.net

Φραντσέσκο Κιάις *Francesco Kiais*

Ο Φραντσέσκο Κιάις (1966) γεννήθηκε στη Βενετία, όπου και σπούδασε ζωγραφική στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών Βενετίας, καταρτίζοντας τη διατριβή του για την Arte Povera. Στη συνέχεια μετακόμισε στο Βερολίνο όπου έζησε και εργάστηκε ως καλλιτέχνης έως το 2005, περνώντας σταδιακά από τις εγκαταστάσεις στο βίντεο και την performance art. Το 2005 μετακόμισε στην Αθήνα. Το 2011 αναγνώρισε το πτυχίο του στην ΑΣΚΤ. Το 2019 απέκτησε μεταπτυχιακό δίπλωμα με τίτλο Οπτικοακουστικές Τέχνες στην Ψηφιακή Εποχή από το Ιόνιο Πανεπιστήμιο. Ο Κιάις ερευνά την καλλιτεχνική πρακτική και διδασκαλία της performance art αναπτύσσοντας τη δική του μέθοδο σε workshops σε διάφορα μέρη του κόσμου. Είναι μέλος της επιμελητικής ομάδας της Venice International Performance Art Week, καθώς και ιδρυτής/διευθυντής της πλατφόρμας [mind the] G.A.P. – Gathering Around Performance (Αθήνα). Ως θεωρητικός και καλλιτέχνης κατά καιρούς έχει συνεργαστεί με εκπαιδευτικά προγράμματα, πραγματοποιώντας εργαστήρια και διαλέξεις σε διάφορα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα σε Αθήνα, Κέρκυρα, Σικάγο, Βενετία, Φλόρινα, Θεσσαλονίκη, Δρέσδη, Έντμοντον, Παρίσι, Όσλο, Βερολίνο. Η καλλιτεχνική του πρακτική αποτελείται από εφήμερες εγκαταστάσεις, βίντεο και κυρίως performance. Επικεντρώνεται στο διάλογο μεταξύ αντιθέσεων, κάνοντας την ιδιαιτερότητα του τόπου και τις αναμνήσεις των ανθρώπων να ενεργοποιούνται ποιητικά σε μια ατομική και συλλογική τελετουργία.

Francesco Kiais (1966) was born in Venice, where he studied painting at the Academy of Fine Arts of Venice, doing his dissertation on Arte Povera. He subsequently moved to Berlin, where he lived and worked as an artist until 2005, gradually moving from installation work to video and performance art. In 2005 he moved to Athens. In 2011 his degree was recognised by the School of Fine Arts in Greece. In 2019 he was awarded an MA in Audiovisual Arts in the Digital Era by the Ionian University. Kiais studies artistic practices and the teaching of performance art by developing his own method in workshops around the world. He is a member of the editorial team of Venice International Performance Art Week, as well as the founder/director of the platform [mind the] G.A.P. – Gathering Around Performance (Athens). As a theoretician and an artist he has, at times, collaborated with educational programmes, running workshops and lectures in several higher education institutions in Athens, Corfu, Chicago, Venice, Florence, Thessaloniki, Dresden, Edmonton, Paris, Oslo and Berlin. His artistic practice comprises ephemeral installations, mostly video and performance. He focuses on the dialogue between the antitheses, making the particularities of a space and the memories of people to be activated poetically through an individual and collective ritual.

http://www.francescokiais.com

Κατερίνα Αθανασοπούλου *Katerina Athanasopoulou*

Η Κατερίνα Αθανασοπούλου (1974) σπούδασε Ζωγραφική στην Σχολή Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου στη Θεσσαλονίκη και Animation στο Royal College of Art στο Λονδίνο. Δημιουργεί ταινίες που έχουν παρουσιαστεί διεθνώς σε φεστιβάλ και γκαλερί όπως στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών, Clermont-Ferrand International Film Festival, Μπιενάλε Θεσσαλονίκης 3 & 5, European Media Art Festival, TIF-Helexpo, Istanbul Modern, Zagreb’s Museum of Contemporary Art, Centre des Arts Actuels Skol, τα Βρετανικά βραβεία Animation και το Festival Miden. Έχει αναλάβει αναθέσεις από το Ίδρυμα Ωνάση, το Bill & Melinda Gates Foundation, το London College of Fashion και το Animate Projects. Η Κατερίνα έχει διδάξει Animation στο University of the Arts London και το Royal College of Art, και είναι υποψήφια διδάκτορας στο Plymouth University, όπου ερευνά τις διασταυρώσεις μεταξύ animation, ντοκιμαντέρ και εικονικής πραγματικότητας. Ζεί και εργάζεται στο Λονδίνο.

Katerina Athanasopoulou (1974) studied Painting at the School of Fine Arts, Aristotle University in Thessaloniki and Animation at the Royal College of Art in London. She creates films for festivals and gallery space, such as the Onassis Stegi, Clermont-Ferrand International Film Festival, Thessaloniki Biennale 3 & 5, European Media Art Festival, TIF-Helexpo, Istanbul Modern, Zagreb’s Museum of

Contemporary Art, Centre des Arts Actuels Skol, the British Animation Awards and Video Art Festival Miden. She has been commissioned by the Onassis Foundation, the Bill & Melinda Gates Foundation, London College of Fashion, Channel 4 and Animate Projects. She won the Lumen prize in 2013 with Apodemy, a short film on emigration and the economic crisis. Katerina has taught Animation at University of the Arts London and the Royal College of Art, and is a PhD candidate with Plymouth University, exploring the intersections between animation, documentary and virtual reality. She lives and works in London.

https://www.kineticat.co.uk

Θεόδωρος Ζαφειρόπουλος *Theodoros Zafeiropoulos*

Ο Θεόδωρος Ζαφειρόπουλος (1978) ολοκλήρωσε με έπαινο την Διδακτορική Διατριβή (PhD) στο Τμήμα Αρχιτεκτόνων-Μηχανικών του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Συμμετείχε στο Skowhegan School of Painting and Sculpture στις ΗΠΑ. Αποφοίτησε με άριστα και τιμήθηκε με το Paula Rhodes Memorial Award από το MFA του School of Visual Arts στη Νέα Υόρκη, με υποτροφίες από τα Ιδρύματα Fulbright, Gerondelis και Αλέξανδρος Ωνάσης. Αποφοίτησε με άριστα από το Μεταπτυχιακό Εικαστικών Τεχνών (ΜΕΤ) της ΑΣΚΤ. Αποφοίτησε με άριστα από Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών της Σχολής Καλών Τεχνών Α.Π.Θ. Από το 2001 έχει πραγματοποιήσει 10 ατομικές εκθέσεις και έχει συμμετάσχει σε περισσότερες από 100 διεθνείς ομαδικές εκθέσεις, residencies και project στην Ελλάδα και εξωτερικό. Το 2013 ήταν resident artist στο Flux Factory στην Νέα Υόρκη και στο USF residency program (AIR Verftet) στο Μπέργκεν της Νορβηγίας. Το 2013 εκπροσώπησε την Ελλάδα στην 16η Biennale Νέων Καλλιτεχνών της Ευρώπης και της Μεσογείου στην Ανκόνα της Ιταλίας. Το 2014 συμμετείχε με ανάθεση στη Biennale Φωτογραφίας (Photobiennale) του Μουσείου Φωτογραφίας Θεσσαλονίκης. Έχει αποσπάσει επαίνους και αναθέσεις παραγωγής έργων σε δημόσιους και ιδιωτικούς χώρους, σε Ιδρύματα και Ινστιτούτα όπως το Morton Arboretum στο Lisle Illinois των ΗΠΑ, το Μουσείο Πολιτικής Αεροπορίας στην Αθήνα, το Μουσείο Φωτογραφίας Θεσσαλονίκης, την εταιρία Miltech Hellas, το Goethe-Institute Θεσσαλονίκης, Ίδρυμα Μαμιάκη. Έργα του βρίσκονται σε πολλές δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα, Ελβετία, Λονδίνο και ΗΠΑ. Άρθρα, κριτικές και παρουσιάσεις του έργου του έχουν δημοσιευτεί σε δεκάδες ελληνικά, διεθνή και διαδικτυακά μέσα. Το 2017 εκλέχτηκε επίκουρος καθηγητής στη Σχολή Αρχιτεκτόνων-Μηχανικών του ΕΜΠ. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Αντιπροσωπεύεται από την Nitra Gallery.

Theodoros Zafeiropoulos (1978) graduated from the School of Fine Arts, Aristotle University of Thessaloniki. He graduated from the MFA program of the School of Fine Arts in Athens He graduated and was honored with the Paula Rhodes Memorial Award from the MFA program of the School of Visual Arts, New York USA as recipient of the Fulbright, Gerondelis & Al.Onassis Foundations scholarships. He participated in the Skowhegan School of Painting and Sculpture. In 2016 he concluded his PhD dissertation in the School of Architecture, University of Thessaly. Since 2001 he has presented 10 solo shows and has participated in more than 100 international group shows, residencies, and projects in Greece, USA, and elsewhere. He received commissions to create site-specific installations in many institutions and Foundations including the Morton Arboretum in Lisle Illinois, USA, the Museum of Civil Aviation in Athens, Miltech Hellas, Gothe Intitute and Museum of Photography in Thessaloniki, the Mamidakis Foundation. His artworks are part of many public and private collections in Greece, Switzerland, London, USA, and elsewhere. In 2013 he was resident artist in the Flux Factory in NYC and the USF residency program in Bergen, Norway. In 2013 he was selected to represent Greece in the 16th Biennale of European and Mediterranean Young Artists in Ancona, Italy. In 2014 he participated in the Photo Biennale of the Thessaloniki Museum of Photography. In 2017 his project HomeLand presented as collateral event in the 18th Biennale of European and Mediterranean Young Artists in Tirana Albania. In 2017 he was elected as Assistant professor in NTUA, School of Architecture. He lives and works in Athens. Represented by Nitra Gallery

www.theodoroszafeiropoulos.com

Γιάννης Κρανιδιώτης *Yiannis Kranidiotis*

Ο Γιάννης Κρανιδιώτης (1974) είναι ένας καλλιτέχνης το έργο του οποίου διερευνά τη σχέση μεταξύ επιστήμης και τέχνης, χρησιμοποιώντας κυρίως το φως, την κίνηση και τον ήχο, για τη δημιουργία χώρων και εμπειριών όπου όλα αυτά τα στοιχεία συνυπάρχουν και αλληλεπιδρούν. Τον ενδιαφέρουν φυσικά φαινόμενα, όπως η αρμονική ταλάντωση, η φυσική επαναληψιμότητα και η κυματική, αλλά και η διερεύνηση και επεξεργασία επιστημονικών δεδομένων, όπως, για παράδειγμα, τα χαρακτηριστικά των νέων εξωπλανητών ή οι ιδιότητες του ηλιακού ανέμου. Η αυξανόμενη ρύπανση του πλανήτη με πλαστικό και οι επιπτώσεις στη θάλασσα και στο περιβάλλον είναι επίσης θέματα που επηρεάζουν την πρακτική του. Πολλά από τα έργα του ενσωματώνουν κίνηση και αλληλεπίδραση, ενώ άλλα περιλαμβάνουν μεθόδους επεξεργασίας δεδομένων και ηχοποίησης. Αυτό απαιτεί διεπιστημονική εργασία με ήχο, εικαστικές τέχνες, κωδικοποίηση, ηλεκτρονικά και φυσική. Σπούδασε Φυσική στο Πανεπιστήμιο Πατρών και Οπτική (M.Sc.) στο Πανεπιστήμιο του Essex.

Yiannis Kranidiotis (1974) is an artist whose work explores the relationship between science and art using mainly light, motion and sound to create spaces and experiences where all these elements coexist and interact. He is interested in physical phenomena, like harmonic oscillations, natural repeatability and wave movement. He is also interested in exploring and transforming scientific data, like the properties of the exoplanets or the solar wind. The increasing plastic pollution of the planet and its effects on the oceans and on the environment in general are issues that also affect his practice. Many of his works include motion and interaction, while others include data processing and sonification methods. This requires cross-disciplinary work with sound, visual arts, coding, electronics and physics. He has a BSc in Physics from University of Patras and M.Sc. in Optics from Essex University.

https://kranidiotis.gr

Βιργινία Μαστρογιαννάκη *Virginia Mastrogiannaki*

Η Βιργινία Μαστρογιαννάκη (1978) αποφοίτησε από το Μεταπτυχιακό Εικαστικών Τεχνών της Α.Σ.Κ.Τ. (2013), το τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών, Σχολή Καλών Τεχνών, Α.Π.Θ. (2010) και τη Σχολή Καλών Τεχνών της Ρουέν, Γαλλία (2002). Επιλεγμένες εκθέσεις: 2020 SJ, “Akıř/Flux”, επιμέλεια Paula Garcia & Serge Le Borgne, Marina Abramovic Institute (MAI)+Sakir Sabanci Müzesi (SSM), Κωνσταντινούπολη (προσεχώς) (2019) reading in/reading out, Παλαιά Βουλή/Εθνικό Ιστορικό Μουσείο, Αθήνα, μια παραγωγή του MOMus, με την υποστήριξη της Outset Contemporary Art Fund (2018) Κοινωνία. Μέλος II, σε συνεργασία με τον Γιώργο Πατρώνα, επιμέλεια: Αλέξανδρος Πλωμαρίτης, Kapani project, Θεσσαλονίκη (2017) like me, CHART Art Fair, Κοπεγχάγη, Δανία II καταμέτρηση αστέρων, "κοινοί ιεροί τόποι", επιμέλεια Θούλη Μισιρλόγλου, Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη (2016) jargon, “As One”, επιμέλεια Paula Garcia & Serge Le Borgne, NEON+Marina Abramovic Institute, Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα (2015) I need your attention, "Globale Control and Censorship", επιμέλεια Bernhard Serexhe, ZKM, Karlsruhe, Γερμανία // παθητική φωνή, 5ο εργαστήριο νέων καλλιτεχνών "Romance", επιμέλεια Αρετή Λεοπούλου, Γενί Τζαμί 5 η biennale Θεσσαλονίκης (2014) Savoir Vivre, 24th International Istanbul Art Fair, επιμέλεια Νίκος Μυκωνιάτης *Θάλεια Στεφανίδου, πλατφόρμα Δήμου Θεσσαλονίκης, Τουρκία.

Virginia Mastrogiannaki (1978) graduated from the Master of Fine Arts, School of Fine Arts of Athens (2013), the Master of Fine Arts, School of Visual and Applied Arts, Faculty of Fine Arts, AUTh (2010) and received the D.N.S.E.P. (International Superior Degree of Plastic Expression) from the School of Fine Arts of Rouen, France (2002). Selected exhibitions: 2020 SJ, “Akıř/Flux”, curated by Paula Garcia and Serge Le Borgne, Marina Abramovic Institute (MAI)+Sakır Sabancı Müzesi (SSM), Istanbul (upcoming) (2019) reading in/reading out, Old Parliament House/National Historical Museum, Athens, a production of MOMus, with the support of Outset (2018) Communion / Tune II, in collaboration with Georges Patronas on music editing, curated by Alexandros Plomaritis, Kapani project, Thessaloniki (2017) like me, CHART Art Fair, Copenhagen, Denmark II mensuration of stars, "Shared Sacred Sites", curated by Thouli Misirloglou, Macedonian Museum of Contemporary Art, Thessaloniki, (2016) jargon, “As One”, curated by Paula Garcia and Serge Le Borgne NEON+Marina Abramovic Institute, Benaki Museum, Athens, Greece (2015) I need your attention, "Globale Control and Censorship", curated by Bernhard Serexhe, ZKM, Karlsruhe, Germany // passive voice, 5th Young artists' workshop "Romance", curated by Areti Leopoulou, Yeni Tjami, biennale of Thessaloniki, (2014) Savoir Vivre, curated by Nikos Mykoniatis, 24th International Istanbul Art Fair, Municipality of Thessaloniki pavilion, Turkey.

http://www.virginiamastrogiannaki.com

Βασίλης Μπαλάσκας *Bill Balaskas*

Ο Βασίλης Μπαλάσκας (1983) είναι καλλιτέχνης, συγγραφέας και ακαδημαϊκός με έδρα το Λονδίνο. Είναι Αναπληρωτής Καθηγητής και Διευθυντής Έρευνας στη Σχολή Καλών Τεχνών και Αρχιτεκτονικής του Kingston University, καθώς και σύμβουλος του Arts Council England (UK) στον τομέα της διεπιστημονικής έρευνας. Η καλλιτεχνική του πράξη κινείται στις συνδέσεις της εννοιολογικής τέχνης, των εγκαταστάσεων και του πειραματικού βίντεο. Έργα του έχουν παρουσιαστεί διεθνώς, σε περισσότερες από 130 γκαλερί, μουσεία, φεστιβάλ και δημόσιους χώρους. Έχει λάβει βραβεία και χορηγίες από το Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Ίδρυμα, το Ινστιτούτο της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, τη Διεθνή Επιτροπή Ιστορίας της Τέχνης, και τη Βρετανική Ένωση για την Ιστορία της Τέχνης, μεταξύ άλλων. Επιπλέον, είναι επιστημονικός επιμελητής του Leonardo Electronic Almanac (MIT Press), ενώ δοκιμιά του έχουν δημοσιευτεί σε πολλά βιβλία, καθώς και σε έντυπα όπως τα Journal of Visual Culture, Third Text και Revista Arta. Με αρχικές σπουδές ως οικονομολόγος (Α.Π.Θ.), κατέχει διδακτορικό δίπλωμα (Ph.D) στο Critical Writing in Art and Design και μεταπτυχιακό τίτλο (MA) στο Communication Art and Design από το Royal College of Art (UK).

Bill Balaskas (1983) is a London-based artist, theorist and educator. He is an Associate Professor and Director of Research at Kingston University’s School of Art and Architecture, and an advisor to Arts Council England in the field of collaborative research. His art practice spans the intersections of conceptual art, installation art and experimental video. His artworks have been widely exhibited internationally in more than 130 galleries, museums, festivals and public spaces. He has received awards and grants from the European Cultural Foundation; European Investment Bank Institute; Comité International d’Histoire de l’Art; and the Association for Art History (UK), amongst others. Furthermore, Bill has been an editor for the Leonardo Electronic Almanac (MIT Press), while his writings have also appeared in numerous books and in publications such as the Journal of Visual Culture, Third Text and Revista Arta. Originally trained as an economist (Aristotle University of Thessaloniki, Greece), he holds a PhD in Critical Writing in Art & Design and an MA in Communication Art & Design from the Royal College of Art (UK).

https://www.billbalaskas.com

Λήδα Παυλή *Leda Pavli*

Η Λήδα Παυλή (1979) ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Είναι αριστούχος απόφοιτη της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών (ΑΣΚΤ) του Γ΄ εργαστηρίου Γλυπτικής με καθηγητή τον Γ. Χουλιάρá (2001-2007). Φοίτησε στο Facultad de Bellas Artes Universidad Complutense της Μαδρίτης μέσω του προγράμματος Socrates / Erasmus (2004-2005). Ολοκλήρωσε με διάκριση μεταπτυχιακές σπουδές στο Kingston University του Λονδίνου - MA Art and Space, με υποτροφία από το ίδρυμα Μιχελή (2009-2010). Διατηρεί εικαστικό εργαστήριο στην Αθήνα. Έχει συμμετάσχει σε αρκετές ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Έχει εργαστεί ως γλύπτρια στο Υπουργείο Πολιτισμού και ως βοηθός δίπλα σε καταξιωμένους γλύπτες. Έχει συμμετάσχει σε φεστιβάλ γλυπτικής στην άμμο, σε workshops (πωρόλιθου/πέτρας) σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας με Έλληνες και ξένους καλλιτέχνες, στη δημιουργία

θεματικών πάρκων και έχει συνεργαστεί με αρχιτέκτονες. Έχει διδακτική εμπειρία στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση και παραδίδει μαθήματα σε παιδιά και ενήλικες στο εργαστήριο της.

Leda Pavli (1979) lives and works in Athens, Greece. She graduated with honors from the 3rd Sculpture Studio of the Athens School of Fine Arts under professor G. Houliaras (2001-2007). In 2004-2005, she studied at the Facultad de Bellas Artes—Universidad Complutense in Madrid, Spain, through the Socrates/Erasmus programme. She holds an MA with distinction in Art & Space from the Kings-ton University London (UK), for which she was awarded a scholarship from Michelis Foundation (2009-2010). She maintains an art studio in Athens. She has participated in group shows in Greece and abroad. She has worked as a sculptor at the Fund of Archeological Proceeds and as a sculptor’s assistant next to acclaimed sculptors. She has participated in a sand sculpture festival, in stone sculpture workshops in Greece with Greek and foreign artists. She has worked in the realization of theme parks and has collaborated with archi-tects. She has worked as a primary school art teacher and currently gives art lessons to children and adults in her studio.

https://ledapavli.com

Βασίλης Ψαρράς *Bill Psarras*

Ο Βασίλης Ψαρράς (1985) είναι καλλιτέχνης, ακαδημαϊκός και μουσικός. Είναι διδάσκων στο Τμήμα Παραστατικών και Ψηφιακών Τεχνών της Σχολής Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου. Έχει διδάξει στο Τμήμα Τεχνών Ήχου και Εικόνας του Ιονίου Πανεπιστημίου (2016-2019), όπου και εργάστηκε ως μεταδιδακτορικός ερευνητής του ΙΚΥ, ερευνώντας τις συνδέσεις περιπατητικής performance, τόπου και τεχνολογίας (Υπότροφος ΙΚΥ 2017-2019). Το 2020-2021 κέρδισε το βραβείο εικαστικών τεχνών ARTWORKS ως Artworks Fellow από το Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος. Είναι Δρ. Τέχνης και Τεχνολογίας του Goldsmiths, University of London (Υπότροφος AHRC 2013) με μεταπτυχιακές σπουδές στις Ψηφιακές Τέχνες (University of the Arts London) και πτυχίο/μεταπτυχιακό στις Οπτικοακουστικές τέχνες (Ιόνιο Παν/μιο). Η εικαστική του πράξη αναπτύσσεται στις συγκλίσεις του ποιητικού και του τεχνολογικού, συνδυάζει περιπατητικές performance, τοποειδικές πρακτικές, εγκαταστάσεις μικτής τεχνικής, βίντεο/ψηφιακή τέχνη και ποίηση. Εμπνέεται από την (γεω)ποιητική και πολιτική της ανθρώπινης εμπειρίας εοτιάζοντας σε θέματα συνόρου, ορίου, τόπου και συναισθήματος. Τα έργα έχουν συμμετάσχει σε διεθνή festivals σύγχρονης τέχνης, ομαδικές εκθέσεις και πολιτιστικά ιδρύματα (Onassis Cultural Centre, Benaki Museum, Fringe Arts Bath, FILE, T.H.C., C.C.A) στην Ευρώπη και την Αμερική. Η έρευνά του έχει παρουσιαστεί σε διεθνή περιοδικά (LEA MIT Press, Technoetic Arts, IJART), συνέδρια (ISEA2013), κεφάλαια βιβλίων (Routledge, Libri) στην σύνδεση σύγχρονης τέχνης, performance και τεχνολογίας. Ως μουσικός έχει συνθέσει μουσική για ντοκιμαντέρ αλλά και κυκλοφορήσει ψηφιακά άλμπουμ στο φάσμα της rock και ambient μουσικής. Το 2017 κυκλοφόρησε την πρώτη του ποιητική συλλογή με τίτλο Τούνδρα (Εκδόσεις Πηγή). Είναι καλλιτεχνικός διευθυντής του Φεστιβάλ Πριμαρόλια.

Bill Psarras (1985) is an artist, academic and musician. He is Adjunct lecturer at the Department of Performing and Digital Arts, Faculty of Fine Arts, University of Peloponnese. He has been a former lecturer at the Dept. of Audio and Visual Arts, Ionian University (2016-2019) where he conducted his two-year arts-based postdoctoral research on the intersections of performance, site, and technology (State Scholarship 2017-2019). In 2020-2021, he will be an ARTWORKS Fellow, awarded with the ARTWORKS Fellowship for visual arts of the Stavros Niarchos Foundation. He is Dr of Arts and Technology from Goldsmiths, University of London (AHRC award 2013), holding an MA in Digital Arts (University of the Arts London) and a BA/MA in Audiovisual Arts (Ionian University) His art practice bridges the intersections of the poetic and technological. It includes video performances, site-specific practices, mixed media installations, digital art, and poetry, and it explores the (geo)poetics and politics of human experience, focusing on concepts of boundary, border, place, space, and emotion. His work has been exhibited in international festivals, group exhibitions and cultural institutions across Europe and US (Onassis Cultural Centre, Benaki Museum, Fringe Arts Bath, FILE, T.H.C., C.C.A., Royal Academy of Arts). His research has been published in a range of international journals (LEA MIT Press, Technoetic Arts, IJART) and has been presented at conferences and book chapters (Routledge, Libri) on the intersections of art, performance, and technology. He has composed music for documentaries, as well as self-releasing music across rock and ambient genres. He is the author of the poetry collection Tundra (2017). He is the Art Director of Primarolia Festival.

www.billpsarras.tumblr.com

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ ΕΚΘΕΣΗΣ

Ο κατάλογος αυτός εκδόθηκε τον Σεπτέμβριο του 2020 από την Πριμαρόλια Α.Μ.Κ.Ε. για την έκθεση σύγχρονης τέχνης Εικόνες ενός Επιπλέοντος Κόσμου, στο Αίγιο. Οι φωτογραφίες των έργων αποτελούν ευγενική παραχώρηση των καλλιτεχνών οι οποίοι διατηρούν τα πνευματικά δικαιώματα (©).

Εκτύπωση: Ταχύτυπο, Πάτρα, Σεπτέμβριος 2020
Αριθμός αντιτύπων: 300

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΠΡΙΜΑΡΟΛΙΑ 2020

Η Πριμαρόλια Α.Μ.Κ.Ε., ο Δήμος Αιγιαλείας και η Δημοτική Κοινωφελής Επιχείρηση Αιγιαλείας (ΔΗ.Κ.ΕΠ.Α.), υλοποιώντας τον σχεδιασμό της πρώτης για την ανάδειξη της ιστορίας και του πολιτισμού της μαύρης σταφίδας, διοργάνωσαν το 2ο Φεστιβάλ Πριμαρόλια "Κινητικότητα", 12-30 Σεπτεμβρίου 2020, στο Αίγιο. Τα πνευματικά δικαιώματα, η σύλληψη της ιδέας του φεστιβάλ και της έκθεσης καθώς και ο συντονισμός του εγχειρήματος ανήκουν στην Πριμαρόλια ΑΜΚΕ ©.

ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΠΡΙΜΑΡΟΛΙΑ Α.Μ.Κ.Ε.

Σωτήρης Μπόλης | Γενική Διεύθυνση - Διεύθυνση Φεστιβάλ
Παναγιώτης Αγγελόπουλος | Ιστορική έρευνα και Τεκμηρίωση
Γιάννης Παπαγιαννόπουλος | Δικτύωση και Ανάπτυξη
Δημήτρης Κωστόπουλος | Γραφιστικός σχεδιασμός και Οπτική επικοινωνία
Βασίλης Ψαρράς | Καλλιτεχνική Διεύθυνση Φεστιβάλ – Έκθεσης
Νάνσυ Χαριτωνίδου | Επιμέλεια εκθέσεων και Εκπαιδευτικών Προγραμμάτων

© 2020 Primarolia Α.Μ.Κ.Ε.

ADDITIONAL CATALOGUE INFO

The current catalogue was printed and published by Primarolia NPCC, September 2020 for the exhibition of contemporary art entitled Images of a Floating World, which was part of the 2nd Primarolia Festival in Aigio. All images of artworks presented in this catalogue were kindly provided by the artists who hold all the copyrights (©).

*Printing: Tachytypo, Patras, September 2020
Printed copies: 300*

ADDITIONAL INFORMATION REGARDING INSTITUTIONAL PARTNERS OF PRIMAROLIA FESTIVAL 2020

Primarolia (NPCC) company, the Municipality of Aigialeia and DI.K.EPA., collaborating towards the implementation of Primarolia company's project about the history and the culture of the Corinthian currant, organized the 2nd Primarolia Festival "Mobilities", 12-30 September 2020 in Aigio, Achaia, Greece. The copyright of the festival and the exhibition concept as well as the general coordination of the project belongs exclusively to the organizing and curatorial team of Primarolia NPCC ©.

PRIMAROLIA N.P.C.C. BOARD OF MEMBERS

*Sotiris Bolls | Founder - Festival direction
Panagiotis Angelopoulos | Historical research and Documentation
Yiannis Papagiannopoulos | Networking και Development
Dimitris Kostopoulos | Graphic Design and Visual Communication
Bill Psarras | Art Direction of Festival and Art Exhibition
Nansy Charitonidou | Exhibition curator and Educational Programs coordinator*

© 2020 Primarolia NPCC

